

SAYFA 11 | GENEL İŞ VE İZMİR BELEDİYE İŞÇİLERİ GREVİ

İŞÇİ GAZETESİ

DÜNYAYI İSTİYORUZ KIRINTILARI DEĞİL!

ISSN: 1303-9040

AYLIK SİYASİ GAZETE | 20 HAZİRAN-20 TEMMUZ 2025 | SAYI: 226

FİYATI: 20 TL

EMPERYALİZM DÜŞMAN HALKLAR KARDEŞTİR!

En zoru, her zaman bugünü anlamaktır. Olup biten şeyleri, üzerinden belli bir zaman geçtikten sonra anlamak daha olanaklı olur.

Ülkemizde, bölgemizde ve dünyada önemli gelişmeler yaşanıyor. İşçi-emekçiler, kapitalist sistemin müsebbibi olduğu ekonomik krizin kısılcacında hayatta kalmaya çalışırken, gelişmeleri anlamak ve anlamlandırmak giderek zorlaşıyor.

Bugün Saray Rejimi, dört bir koldan toplumsal muhalefete saldırıyor. Aslında dün de böyleydi. Bir çeşit iç savaş hukuku ile işçi sınıfı ve halklara savaş açtılar.

Krizin faturasını işçilerin, emeklilerin, yoksul halkın sırtına yüklemenin başkaca bir yolu da yoktur. O nedenle her gelişme, bir işçi grevi bile beka sorunu hâline geliveriyor.

Devamı ► sayfa 2

Fotoğraf: Emre Orman

SAYFA 3-6 | İŞÇİ HABERLERİ

SAYFA 20-21 | RÖPORTAJ:
RECKNITT GREVİ...

1. sayfadan devam...

İşçi sınıfı saldırının keskin ucunu her an hissediyor. Saray Rejimi; kendi uzantısı durumundaki muhalefet partileri, Türk-İş, Hak-İş, Memur-Sen vb. sendikaların başına çöreklenmiş asalak sendikacılar, tetikçisi hâline getirdiği yargı ve burjuva medya marifetiyle ile sömürü-rant-yağma-savaş ekonomisini sürdürüyor.

Mehmet Şimşek programı, uluslararası sermayenin alacaklarını tahsil etme programıdır. IMF direktifleri ile belirlenen yüzde 30'luk asgarî ücret zammı üst barem kabul edildi ve CHP'li belediyeler dâhil her yerde bu ölçü kabul edildi. Şimdi, işçiler temmuz ayında zam beklerken, kamu emekçiler toplu görüşmeye gidecekken, kamu işçilerine yapılan hakaret kabilinden zam teklifleri, gelecek dönemin işaretlerini de veriyor.

Emperyalist savaşa hayır!

İsrail'in İran'a dönük saldırıları, bölgemizde süren emperyalist paylaşım savaşında yeni bir evreye işaret ediyor. Bölgemiz, işçi-emekçi, yoksul Ortadoğu halklarının kanı ve gözyaşı üzerinden, merkezinde siyonist İsrail'in güvenliği olmak üzere Batılı emperyalist planlar doğrultusunda yeniden şekillendirilmek isteniyor. Soykırımcı işgal devletinin Gazze'de gıda dağıtım kuyruğundakileri çocuk-yaşlı demeden adeta "avladığı" bir yaşamı tüm bölgemize yaymak istiyorlar.

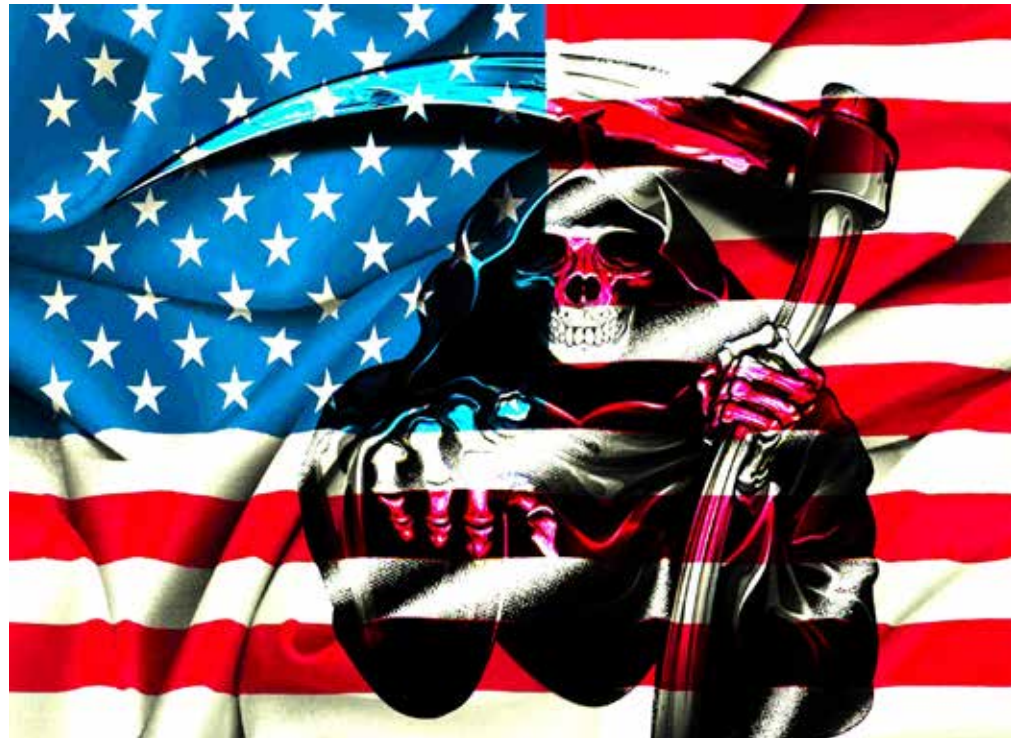
Savaşı yaymak isteyen ABD ve dümen suyunda hareket eden Avrupalı emperyalistler, açıkça İsrail'in kirli işlerini gördüğünü söylüyor. Saray Rejimi ise siyonist İsrail'in Filistin'de/Gazze'de gerçekleştirdiği katliamlara ilişkin yaptığı gibi yine hamaset yaparken, arkada İsrail ile ilgili anlaşmaları, sevkiyatları sürdürüyor.

İran'daki işçi-emekçi-halk düşmanı rejimin, sosyalistlerin, işçi sınıfının kanı üzerine kurulduğu ve ülke zenginliklerinin bir avuç egemenin tasarrufunda olduğu açık bir gerçek. Bu rejimle hesaplaşmak ancak İran işçi sınıfının, emekçi halklarının önündeki sorumluluk olabilir. Dolayısıyla, İran'a yönelik saldırıya herhangi bir gerekçe ile suskun kalmak, bölgemizde sürdürülen emperyalist, siyonist saldırganlığa, savaş politikalarına onay vermek anlamına gelecektir. Irak'ta, Afganistan'da, Libya'da, Suriye'de olduğu gibi halkların başına "demokrasi bombası" yağdıran emperyalist Batı ile aynı saflara düşmek demektir.

Bugüne kadar ABD nereye saldırdıysa adına demokrasi, medeniyet götürmek dedi. Bugün İsrail'in saldırılarından İran halkına zerre kadar fayda geleceğini iddia edenler katıksız biçimde NATO kafasıyla düşünüyor demektir. Bizler bu kirli savaşta İran halklarının yanında yer alacağız.

İşçi sınıfı direniyor, öğreniyor, öğretiyor!

19 Mart eylemleri, Gezi'den bu yana barikatların aşıldığı ilk eylemler oldu. Korku duvarında yeniden gedikler açılıyor. Toplumsal mücadelenin kurallarına uygun biçimde gençler yolu açarken, ailelerini, toplumun diğer kesimlerini de etkiliyorlar. Yine öğrenciler mücadele biçimlerini başta işçiler olmak üzere diğer kesimlere yayıyorlar. Barikatı gören, bir an tereddüt etmeden, üzerine yürüyor. TÜPRAŞ işçilerinin barikatları aşarken ortaya çıkan görüntüler bu açıdan izlenmeye değer.

İşçi sınıfı bugün esirdir. Bu esaretin ana sebebi işçi sınıfının devrimci hareketlere uzaklığıdır, yeterince örgütlü olamamasıdır.

Sendikaların durumu ortadadır. Bu ortada olma, değişmez anlamına gelmiyor. Türk-İş, Hak-İş, Kamu-Sen vb. birer işçi sendikasıdır çok, devletin, patronların örgütüdür. DİSK ise tarihine yabancı, devrimci sıfatını sadece adında taşıyan, CHP kuyruğunda bir yapı hâlinindedir.

Ama neyse ki tablo bunlardan ibaret değildir. Urfa Başpınar'da, işçilerin doğru bir örgütlülük altında neler yapabileceğini gördük. Çaresiz görülen maden işçilerinin aynı şekilde; çalışmak eşittir yaşamak denklemini bozduğuna tanık olduk. İnşaat işçileri, hak gasbının sıradan hâle geldiği bu sektörde, patronların ensesinde boza pişirerek haklarını ala ala yeni bir gelenek yarattılar. Küçük ama etkili sendikaların örnekleri daha da fazladır elbette.

Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin Saray'ın grev yasağını delmeleri, yasağa rağmen davullu zurnalı grevleri bir başka eşiktir. TÜPRAŞ işçisinin sendikasının oldu bittisine karşı ortaya koyduğu eylemlilik, Petrol-İş Gebze Şubesinin ciddi kazanımları diğer öğretici örneklerdir. Bu konuda da daha örnekler bulunabilir. Denilebilir ki sendika mafyası işçiler üzerindeki etkisini yitirmekte. Ama bu zorlu ve uzun bir mücadele gerektirecektir. Tarihin hızlanacağı ön görülürse, yıllarca sürececek mücadelelerin çok daha kısa sürede sonuç alması mümkün olacaktır.

Sendika mafyası işçilere genel grevin neden mümkün olmadığını anlatmakla meşguldür. Hâlbuki gerçek bir işçi sendikası beklenen işçilere genel grevin ne olduğunu, nasıl örgütleneceğini anlatmasıdır. Ama işte bunlar patronların, Saray'ın işçi sınıfı içindeki ajanlarıdır; çapları, işlevleri, görevleri budur. İşçiler silkinip bunları üzerinden atacaktır, görev budur...

İşçi sınıfı, toplumsal mücadelenin dinamosudur

Bölgemizde emperyalist paylaşım savaşı büyürken bizim saflar, işçi ve emekçilerin safları derin bir örgütsüzlük hâlinindedir. Sendikalar işçilerin çok azı içinde örgütlüdür. Yani işçiler ekonomik örgütlerine bile sahip değildir.

Örgütsüz halkın hafızası, ortak akıllı olmaz. Milliyetçi histeriler, sınıfsal çıkarları bastırır örgütsüz toplumda. İşçi sınıfı, toplumsal mücadelenin dinamosudur. Hem üreten tek güç olduğu için hem de savaştan ve sömürüden bir çıkarı olmadığı için.

Mücadeleye öncülük edecek olan işçi sınıfıdır. Bunun için örgüte ihtiyaç duyar. Ekonomik manada sendikalarına, siyasi manada devrimci sosyalist örgütlerine.

Direnişler, grevler yaygınlaşarak sürüyor. İşçiler, kadınlar, köylüler direniyorlar. Bugün direnişleri öne çıkan öğrenci gençliktir. İşçi sınıfı tüm bu direnişlere ses ver-meli, kendi direnişinin bir parçası olarak görmelidir.

İşte tüm bu direnişlerin bir potada, örgütlenmiş bir Birleşik Emek Cephesinde birleşmesi bugünün ihtiyacıdır. Bunun yolu dayanışma ve ortak eylemden geçiyor. İşçi sınıfının öncüleri, buna göre hareket etmek, tarihin akışına yön vermek gibi bir sorumlulukla karşı karşıyadır.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

İşçi sınıfı sermaye cenderesine direniyor!

Türkiye'nin dört bir yanında hakları için mücadele eden işçiler, Kurban Bayramında da grevde direniş çadırlarındaydılar.

Temel Conta, Yolbulan Metal, Reckitt Benckiser, DY0 Boya, TPI Kompozit, KRT TV, Toros Tarım işçileri, aileleri ve dayanışmaya gelen emek dostlarıyla birlikte; "Gerçek bayram haklarımızı kazandığımız gün olacak" mesajı verdiler...

İşçi sınıfı, sıkıştırıldığı sermaye cenderesinden çıkmak, insana yaraşır koşullarda çalışmak ve yaşamak için mücadele ediyor. Farklı işyeri ve işkollarında çok sayıda grev/direniş yaşıyor.

Derleyebildiğimiz kadarıyla haziran ayında yaşanan, bir kısmı sonuçlanırken bir kısmı devam eden eylemlilikleri okurlarımızla paylaşıyoruz...

TPI grevi ikinci ayında

İzmir'de, TPI Compozitin iki fabrikasında TİS görüşmelerindeki uyuşmazlık üzerine başlayan grev devam ediyor.

İzmir'de, Menemen Maltepe Serbest Bölgesi ve Sasalı beldesinde bulunan TPI Compozitin iki fabrikasında, Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine başlayan grev ikinci ayında sürüyor.

Yaklaşık 2300 işçinin çalıştığı fabrikalarda Petrol-İş sendikası yetkili. İşçiler, 16 Ocak'tan bu yana süren TİS görüşmelerindeki uyuşmazlık üzerine 13 Mayıs'ta greve çıkmıştı.

Şirket kendi alanında bir dünya tekeli

ABD sermayeli TPI Compozit, kendi alanında bir dünya tekeli. Türkiye dışında ABD, Meksika ve Hindistan'da fabrikaları bulunan şirket, rüzgâr enerjisi pazarı için kompozit rüzgâr kanatları üretiyor ve genişleyen pazar nedeniyle de hızla büyümeye devam ediyor.

Meslek hastalıklarına yol açan ağır çalışma koşulları ve düşük ücretlere karşı işçilerin talep ettiği ücret artışı yüzde 120... Buna karşın şirket hâlâ yüzde 30'da diretiyor.

Grev alanı düşün yeri gibi coşkulu. Dayanışma ziyaretlerinin de eksik olmadığı fabrika önünde halaylar çekiliyor, marşlar söyleniyor, eğitici etkinlikler düzenleniyor.

İşçiler, ilk günkü gibi kararlı; "haklıyız, kazanacağız" diyorlar.

DY0 Boya'da grev sürüyor

Petrol İş Sendikasının Gebze ve İzmir şubelerinin örgütlü olduğu DY0 Boyada TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine başlayan grev ikinci ayına girdi.

Türkiye'nin en büyük boya üreticilerinden biri olan Yaşar Holding bünyesindeki DY0 Boyada işçiler hâlihazırda ortalama 35 bin lira maaş alıyor. Yaklaşık 600 işçinin (300'ü İzmir, 260'ı Gebze'de) çalıştığı fabrikalarda tek sözleşmeyle girildi. Sendika, yoksulluk sınırını yakalayacak yüzde 120'lik bir teklifle masaya

otururken, DY0 patronu yüzde 30 zam teklifinde diretiyor.

Grev alanında dayanışma için gelen ziyaretçiler eksik olmuyor. Petrol-İş'e üyesi işçilerin yanı sıra çok sayıda sendika, devrimci sosyalist kurum ve sol partilerden gruplar grev alanını boş bırakmıyor.

KRT TV'de direniş

Ödenmeyen hakları için 28 Mart'ta iş bırakan KRT TV emekçileri iş bırakma eylemini bayramda da sürdürdü.

Kültür Radyo Televizyon (KRT) emekçileri, maaşların ve yemek ücretlerinin ödenmemesi, kötü çalışma koşulları ve editöryal baskılar nedeniyle başlattıkları iş bırakma eylemini bayramda da sürdürdüler.

KRT ofisinde siyasi parti, demokratik kitle örgütleri ve meslek örgütleri temsilcileriyle birlikte dayanışma bayramlaşması yapıldı.

Yapılan konuşmalarda, KRT'nin 2023

sonbaharında el değiştirmesinin ardından başlayan sorunların derinleştiği ifade edildi, ödenmeyen tüm hakların ödenmesi talep edildi.

DİGEL işçi kıyımına devam ediyor

İzmir'de bulunan giyim şirketi DİGEL Tekstilde sendika düşmanlığı sürüyor; 8 işçi daha işten çıkartıldı.

İzmir Gazimur'deki Ege Serbest Bölgede faaliyet gösteren Alman sermayeli giyim şirketi DİGEL Tekstilde işçi kıyımı sürüyor. TEKSİF Sendikasına üye olmalarının ardından işten çıkarılan 7 işçinin işe dönüş mücadelesi 6'ncı ayında devam ederken, 13 Haziran'da yeni bir işten çıkarma saldırısı yaşandı. Sendika komitesinde yer alan ve işten çıkarılan işçilere şahitlik eden 8 işçi, Kod 49 ile işten çıkarıldı.

"Ankara'ya yürüyeceğiz"

DİGEL'de sendika düşmanlığına ve işçi kıyımına tepki gösteren TEKSİF Sendikası Genel Başkan Danışmanı Makum Alagöz, saldırılara sessiz kalmayacaklarını belirtti.

Haftalar öncesinde işçilerle birlikte aldıkları ortak karar aldıklarını belirten Alagöz, "Önümüzdeki hafta İzmir'de sendikaları, siyasi parti temsilcilerini ziyaret ederek 21 Haziran günü Ankara'ya hiçbir araç kullanmadan yürüyüşe başlayacağız... Bu mücadeleyi Ankara'ya Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığının önüne taşıyacağız," dedi.

Direne direne öğreneceğiz!

15-16 Haziran Direnişi eylemlerle selâmlandı

İşçi sınıfı tarihimizin mihenk taşlarından olan 1970 yılında gerçekleşen 15-16 Haziran Direnişi, 55'inci yıldönümünde yapılan eylem ve etkinliklerle selâmlandı.

İşçi sınıfının bugün de sermaye kısılcığında örgütsüz, güvencesiz bırakılarak, devlet-sermaye sendikacılığının da marifetiyle kölelik koşullarına mahkûm edildiği ifade edilen açıklamalarda, 15-16 Haziran Direnişi'nin yol göstericiliğine dikkat çekildi.

DİSK: "Direniş işçilere yol gösteriyor"

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) 15-16 Haziran direnişinin yıldönümünde, Kadıköy Yoğurtçu Parkı'nda anma etkinliği gerçekleştirdi. Direniş sürecinde 3 işçi Yoğurtçu Parkı civarında polis kurşunlarıyla katledilmişti.

Anmada konuşmayı DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu yaptı. Çerkezoğlu konuşmasında 15-16 Haziran Direnişi'ne giden süreci özetledi.

Konuşmasının devamında güncel gelişmelere değinen Arzu Çerkezoğlu "15-16 Haziran Direnişi'nin gösterdiklerinin ışığında birleştiğimizde ve mücadele ettiğimizde hiçbir kuvvet bizi yenemez," dedi.

Arzu Çerkezoğlu'nun konuşmasının ardından 15-16 Haziran işçi direnişinde Yoğurtçu Parkı'nda katledilen işçilerin anısına karanfiller bırakıldı.

DİSK tarafından Edirne, Eskişehir, Gaziantep, Samsun, Kocaeli ve Mersin'de de eylemler gerçekleştirildi.

Reckitt Benckiser grevi ikinci ayında

Tuzla'da bulunan Reckitt Benckiser şirketi ile Petrol-İş Sendikası arasında süren toplu iş sözleşmesi görüşmelerindeki uyuşmazlık üzerine 27 Mayıs'ta başlayan grev sürüyor.

Reckitt Benckiser, sağlık, temizlik ve ev ürünleri malzemeleri üreten İngiltere merkezli çok uluslu bir şirket ve dünya genelinde 40 binden fazla çalışanı mevcut. Petrol-İş, yaklaşık 30 yıldır bu fabrikada yetkili sendika. Fabrikada grev kapsamında 80 işçi çalışıyor.

İşçilerin toplu iş sözleşmesindeki talebi ilk altı ay için yüzde 60, ikinci altı ay için yüzde 50'lik bir ücret artışı. Reckitt patronu ise ilk altı ay için yüzde 45, ikinci altı ay için yüzde 15'te diyor.

Grevdeki TPI ve DYO işçileri: "15-16 Haziran ruhuyla mücadeleyi büyütüyoruz!"

İzmir'de grevdeki TPI ve DYO işçileri gerçekleştirdikleri bir yürüyüşle 15-16 Haziran direnişini selâmladı.

Petrol-İş Sendikası İzmir Şubesi, 15-16 Haziran Direnişi'nin yıldönümünde grevdeki TPI ve DYO işçileriyle yürüdü. Çiğli Organize Sanayi Bölgesinde yer alan DYO fabrikası önünden başlayan yürüyüş, OSB Bölge Müdürlüğü önünde sonlandırıldı... Eyleme Petrol-İş üyesi işçiler, işyeri temsilcileri, devrimci sosyalist kurumlar ve sol siyasi partiler katıldı.

"Sermaye saldırılarına karşı topyekûn direniş!"

Bölge müdürlüğü önünde konuşan Cem Turan, 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin, birleşik karakteri, sınıfa karşı sınıf bakışı, kararlılığı ile hâlâ aşılamamış görkemli bir eylem olarak tarihe kaydedildiğini dile getirdi.

İşçi sınıfının sermaye saldırılarına karşı bugün de grevlerle, direnişlerle cevap verdiğini belirten Turan, "Sermaye düzeninin ideolojik, politik, ekonomik, sosyal saldırı dalgasının doruğa çıktığı bir evrede, işçi sınıfının bunu ancak topyekûn bir direnişle püskürtbileceği gerçeğine 15-16 Haziran Direnişi'nin ışık tutuyor... Bizler bugün geçmişin mücadele mirasını yarına taşıyor, kararlılıkla sürdüreceğimizi bu alandan bir kez daha haykırıyoruz," dedi.

Kısa... Kısa...

Petrol-İş Sendikası ile Gübretaş şirketi arasında sürdürülen 2025-2026 yıllarını kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamayınca alınan grev kararı 16 Haziran'da işyerine asıldı. Sendika, anlaşma sağlanamadığı takdirde 3 Temmuz'da greve çıkacaklarını açıkladı.

Birleşik Metal-İş Sendikası Manisa Şubesinin örgütlü olduğu Accell Bisiklet fabrikasında 6 ay süren toplu sözleşme görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlandı. Yasal uygulamaya göre grev ilanını fabrikaya asan sendika, anlaşma sağlanamadığı takdirde 11 Temmuz'da greve çıkacak.

Antakya'da hakları gasbedilmek istenen Yılkanur A.Ş. ve Kalhan Mekanik inşaat şirketlerinde çalışan işçiler binaların çatısına çıkarak haklarını istediler.

Eğitim Sen, 8. Dönem TİS taleplerinin startını Ankara Mamak'ta verdi. Açıklanılan İlkokulu önünde eğitim emekçileri ve halkla birlikte gerçekleştirilen basın açıklamasıyla talepler kamuoyuyla paylaşıldı.

Temel Conta işçilerinden patrona “grev kırıcı” davası

İzmir Kemalpaşa’da bulunan Temel Conta fabrikasında çalışan işçilerin grevi 7’nci ayına girdi. İşçilerin patrona açtığı grev kırıcılığı davasının ilk duruşması görüldü.

Petrol-İş Aliağa Şubesinde örgütlü grevdeki işçiler, grev kırıcılığı yaptığı gerekçesiyle şirket patronu hakkında açılan davanın duruşması öncesinde İzmir Adliyesi Ek Hizmet Binası önünde açıklama yaptılar. Açıklamayı iş yeri temsilcisi Sinem Kaya okudu.

“Patron grevi kırmak için her yolu deniyor”

Altı ayı aşkın süredir haklarını savunmak ve insanca bir yaşam için mücadele ettiklerini belirten Kaya, şunları kaydetti:

“Mücadelemizde işverenin grev kırıcılığına şahit olduk. Grevi kırmak için her yolu denedi. Grevdeyken içerideki arkadaşlarımıza bizim işlerimizi yaptırdı. Bu da yetmedi; makinaları, kalıpları alıp diğer fabrikamıza taşıdı ve işçilere bizim işlerimizi yaptırdı... Yetmedi içerideki

arkadaşlarımızı bize karşı kışkırttı ve saldırttı. Yetmedi, grev çadırımızı gözetleyen kamera taktırdı.”

“Bedeli komik bir para cezası”

Grev kırıcılığın suç olduğunu vurgulayan Kaya, “İşveren suç işliyor, müdahale edin dedik. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığına başvurduk. Bakanlık müfettişlerinin yapmış olduğu soruşturmada işverenin grev kırıcılığı yaptığı ortaya çıkmasına rağmen bunun bedeli yalnızca komik bir para cezası oldu,” dedi.

Mücadeleden asla geri adım atmayacaklarını vurgulayan Kaya, “Haklarımızı çiğneyenlerle her yerde, her platformda hesaplaşacağız,” diye konuştu.

Açıklamanın ardından görülen duruşmada, şirket erteleme talebinde bulundu, dava 9 Eylül tarihine ertelendi.

Beşiktaş Belediyesi’nde işten atılan işçiler oturma eyleminde

İstanbul’da Beşiktaş Belediyesi’nden işten atılan işçiler belediye binası önünde oturma eylemi başlattıklarını duyurdular.

İşçi Birlikleri Sendikası (İŞÇİ-SEN) temsilcisinin ziyaret ettiği işçiler, Ömer Rasim Şişman yönetimindeki Beşiktaş Belediye yönetiminin 300’ü aşkın işçiyi tazminat vermeden işten çıkardığını belirtti.

16 Haziran itibarıyla Beşiktaş belediye binası önünde oturma eylemine başladıklarını ifade eden işçiler kendilerine sahip çıkmayan DİSK/Genel-İş Sendikasına da tepkililer.

Şişli Belediyesi işçilerinden kayyım tepki eylemi

İstanbul’da Şişli Belediyesi işçileri, kayyım yönetiminin gasbettiği hakları için eylem yaptılar.

Şişli Belediyesine atanan kayyım yönetimi, işçilerin maaşlarını ve sosyal haklarını eksik ve geç öderken en son maliyetleri gerekçe göstererek cumartesi iznini kaldırdı. Şişli Belediyesi işçileri, belediye binası önünde bir araya gelerek, cumartesi izinlerinin fiilen kaldırılmasına tepki gösterdiler.

Toros Tarım’da grev sürüyor

Toros Tarım işçileri, 21 Mayıs’tan bu yana hakları için grevdeler. Şirket milyonluk yatırımlarla büyürken, emekçilerin talepleri karşılıksız kalıyor.

Tekfen Holding bünyesindeki Toros Tarım’ın Mersin tesislerinde çalışan işçilerin başlattığı grev, 21 Mayıs 2025 tarihinden bu yana sürüyor. Petrol-İş Sendikası öncülüğünde yürütülen grev, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde ücret ve sosyal haklar konusunda yaşanan anlaşmazlık nedeniyle başladı. Grevdeki 213 işçi, taleplerinin

karşılanması için direnişini sürdürüyor.

Toros Tarım, işçilerin ücret artışı taleplerine karşı direnç gösterirken, bir yandan da milyonlarca liralık yeni yatırım projelerine yöneliyor.

“İşçinin alın teri söz konusu olunca kaynak yok!”

Grevdeki işçiler, yıllardır fabrikada sürdürdükleri emeğin karşılığını istediklerini belirterek, "Milyonluk yatırımlar yapılabilir, ancak işçinin alın teri söz konusu olunca kaynak bulunamıyor," diyorlar.

Şirket yönetiminin müzakere sürecinde uzlaşmaz bir tutum sergilediğini belirten işçiler, talepleri karşılanana kadar grevin devam edeceğini açıkladılar.

TKIS Blinds direnişi sonlandırıldı

TKIS Blinds fabrikasında TEKSİF Sendikasına üye oldukları için işten atılan işçiler, 230 gün süren direnişlerinin ardından 11 Haziran’da direnişlerini sonlandırdılar.

Süreç hakkında açıklama yapan TEKSİF Genel Başkan Danışmanı Binali Tay, yetkilerine itiraz davasının sürdüğünü belirterek, “Biz bu çadırı kaldırıyoruz ama mücadelemiz sona ermiyor. İşten atılan arkadaşlarımız işbaşı yapana, toplu sözleşme hakkımız tanınana kadar hem içeriden üretimden gelen gücümüzle hem dışarıdan örgütlü mücadelemizle kararlılıkla devam edeceğiz,” dedi.

İzBB'de toplu işten çıkarma saldırısı

İzmir Büyükşehir Belediyesi (İzBB) bünyesindeki İZDOĞA, İZULAŞ ve İZBETON şirketlerinden 1030 işçinin işten çıkartılması kararlaştırıldı. İşçilere, iş akitlerinin feshedildiğine dair tebligatlar gitmeye başladı.

İzBB Başkanı Cemil Tugay, kısa süre önce sonuçlanan 23 bin işçinin katıldığı grevin ardından yaptığı açıklamada, 1030 kişinin işten çıkarılacağını belirterek, "Bundan sonra işten çıkarılacak arkadaşlarımızın sorumlusu sendikadır, biz değiliz," dedi.

Tugay, gerekçe olarak 31 Mart yerel seçimlerin arifesinde imzalanan "yüksek zamlı" işçi ücretlerini ve belediyenin bütçe yetersizliğini öne sürdü. Tugay'a göre işçilerin örgütlü oldukları Belediye-İş Sendikası şayet sözleşmeyle imza altına alınmış ücret artışlarından feragat ederse işçi çıkarılmayacak.

Sendika ve işçilere açık şantaj!

Tugay'ın sendikayı sorumlu tutan açıklaması şöyle:

"Mart ayına yapılacak artışın iptalini talep etmiştik ama o yapıldı. Eylül ayında yapılacak bir artış var... Eğer sendika o artışı

durdurursa ve almayacağız derlerse bu toptan işten çıkarmayı durduracağız... Bundan sonra işten çıkarılacak arkadaşlarımızın sorumlusu sendikadır, biz değiliz!"

Kendisiyle 17 Haziran'da görüştüğümüz Belediye-İş Sendikası 3 No'lu Şube yöneticilerinden Veysel Ergun, kendilerine İZDOĞA'dan 800, İZULAŞ ve İZBETON'dan 100'er işçi çıkarılacağına dair bildirim yapıldığını, bu kapsamda işçilere, iş akitlerinin feshedildiğine dair tebligatlar gitmeye başladığını belirtti. Şu ana kadar 51 işçinin işten çıkarıldığını belirten Ergun, "Böyle bir örnek yaşanmış, duyulmuş değil. Belediye Başkanı imza altına alınmış yürürlükteki sözleşmenin kazanımlarından vazgeçmemizi istiyor, açıkça şantaj yoluna başvuruyor, bunu ne sendika ne işçi kabul etmez," dedi.

İzmir'in birçok belediyesinde ciddi problemler yaşanıyor. İşçiler, aylardır eksik maaş alıyor, geriye dönük hak edişleri verilmiyor, büyük mağduriyet yaşanıyor.

Görünen o ki İzmir'de bu yaz olduğundan daha sıcak geçecek!

Yolbulan işçilerinin grevi bir yılı geride bıraktı

Hatay Dörtyol'da faaliyet gösteren Özçelik-İş Sendikasının örgütlü olduğu Yolbulan Metal A.Ş. işçilerinin grevi birinci yılını geride bıraktı.

Haziran 2024'te toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine başlayan grev, işçilerin haklarını elde etme konusunda kararlılığının bir göstergesi olarak devam ediyor.

Grev sürecinde birçok destek ziyareti gerçekleşirken, işçiler talepleri karşılana kadar mücadeleye devam edeceklerini vurguluyorlar.

Ravagoda sözleşme imzalandı!

Petrol-İş Gebze ve Aliğa şubeleri ile Ravago yöneticileri arasında 16 Haziran sabahı başlayan Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmeleri anlaşmayla sonuçlandı.

İmzalanan anlaşmaya göre;

- * Brüt ücret uygulamasından net ücrete geçildi, üzerine ilk yıl için yüzde 33 ücret zammı alındı.
- * SGK, işsizlik primi ve gelir vergisi ödemelerinin tamamı patron tarafından karşılanacak.
- * Yüzde 5 olan vardiya primi yüzde 10'a çıkarıldı.

Bu hâliyle işçilerin ortalama yüzde 100'e yakın zam aldığı, ortalama net maaşın 46 bin 500 TL'ye çıkarıldığı ve bunun üzerine yüzde 33 zam ekleneceği ifade edildi. Böylece, ortalama net ücreti 32 bin TL olan Ravago işçisinin maaşı, imzalanan sözleşme ile net 63 bin TL'ye ulaştı.

İzmir'de belediye işçilerinin grevi üzerine düşündüklerim

Hakkı Taşdemir

Kendilerini muhalif, hatta solcu sıfatları ile tanımlayan insanların konu ile ilgili beni hayrete düşüren yorumları olmasa idi utanırdım bu satırları yazmaktan. Utanırdım bunca yıl kendilerini solcu olarak tanımlayan insanlara "grev haktır arkadaşlar" demekten.

Ne var ki solcu olduklarını söyleyen ve bu vasıfları ile gurur duyduklarını ifade eden insanların İzmir'de gerçekleşen "Belediye İşçileri Grevi" ile ilgili olarak sarf ettikleri cümleler beni bu yazıyı kaleme almaya zorladı adeta.

Neymiş efendim? Grevde belediye yıpranıyormuş, İzmir halkı zarar görüyormuş, sendika sorumsuz davranıyormuş, ülkenin içinde bulunduğu ekonomik koşullarda sendikanın böyle yüksek ücret talep etme hakkı yokmuş ve daha bir sürü şey.

Öncelikle belirteyim ki bu yazı sadece grevin bir hak olduğunu ifade edenler için yazılmıştır. Bu gerçeği kabul etmeyenlere söyleyecek lafım yok.

İşçi sınıfının ekonomik ve kimi zaman da demokratik ve siyasal haklarını elde edebilmek için başvurduğu bir mücadele yöntemidir grev. Elbette muhatap kuruluşa yani işverene zarar vermeyi hedefler. İşveren kuruluşa ve onun paydaşlarına zarar vermeyen grev olmaz.

Migros grevi Anadolu Holdinge, Tofaş bünyesinde gerçekleşen bir grev Koç Holdinge zarar verir. Bu durumda belediye işçilerinin gerçekleştirdiği grev de belediyeye ve onun paydaşları olan kent halkına zarar verecek kuşkusuz. Grevin bir hak olduğunu kabul ediyorsanız bu zarara katlanacak ve zararınızın daha büyümemesi için işverene yani belediyeye baskı yapacaksınız sendikaya değil.

Toplu taşıma araçlarının düzenli çalıştığı, çöplerin toplandığı, sosyal tesislerde hizmetin aksamadan sürdürüldüğü bir grev olur mu? Olmaz elbette.

Grev bu. Zarar verecek elbette. İslatmayan yağmur ya da üşütmeyen soğuk hava olamayacağı gibi zarar vermeyen grev de olmaz. Bu gerçeği aklımızdan çıkarmayalım.

Sendikanın sorumsuz davrandığı eleştirisine gelince komik buldum açıkçası. Bu eleştiriyi yapanlar sendikaların baş sorumluluğunun kendi üyelerinin hak ve menfaatlerini korumak olduğunu unutmuş olmalılar.

Talep edilen ücreti yüksek bulanlara ise diyecek laf bulamıyorum. Mevsim meyvelerinin semt pazarlarında bile 6-7 \$ karşılığında satıldığı, bir kilo et fiyatının yaklaşık 20 \$ olduğu, sağlıklı bir konutta yaşayabilmek için yaklaşık 700 \$ kira ödenmesinin gerekli olduğu koşullarda aylık 2000 \$ seviyesinde ücret talebinin neresi yüksek?

Evet, bu paranın çok altında ücretlerle çalışmakta olan beyaz yakalılar var. Doğru, ancak onların yapmaları gereken mavi yakalıların ücret taleplerine itiraz etmek değil, kendi ücretlerini yükseltmek için örgütlü bir mücadele yürütmek sadece.

Sözün özü:

İşçi sınıfının her türlü hak arayışına ve bu doğrultudaki mücadelesine kayıtsız şartsız destek vermeli ve mücadeleye yönelik her türlü eleştiriye şiddetle karşı koymalıyız.

(Kaynaklar: Sendikalar, işçigazetesi.org, evrensel, birgün, yeni yaşam kıvılcığı, sendika.org, bianet)

13 yılda en az 2728 genç işçi katledildi!

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, “Genç İşçiler İş Cinayetleri Raporu” yayımlandı. Raporda son 13 yılda en az 2728 genç işçinin iş cinayetlerinde katledildiği kaydedilirken “genç işçi” kavramının 18-25 yaş aralığı için kullanıldığı belirtildi.

Raporda şunlar kaydedildi:

- Her ay ortalama 18-19 genç işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybediyor.
- Genç işçi ölümlerinin yüzde 93’ünü ücretli-ler oluşturuyor. Bu durum geçmiş yıllara göre bugün gençlerin ücret dışında bir gelir sahibi olamadığını ve yaşamak için çalışmak, İSİG tabiriyle “çalışmak için yaşamak” zorunda olduklarını gösteriyor.
- Genç işçi ölümlerinin yüzde 34’ünü sanayi, yüzde 27’sini inşaat, yüzde 22’sini hizmetler ve yüzde 17’sini tarım oluşturuyor. Genç işçi ölümlerinin başta metal, maden, taşımacılık, enerji ve gıda olmak üzere sanayide yoğunlaşıyor, inşaatlarda ve hizmetlerde genç işçi ölümleri giderek artıyor.
- Tarım ve taşımacılıkta trafik ve servis kazası, inşaatta yüksekte düşme ve sanayide ezilme öne çıkıyor. Ancak elektrik çarpması gibi çok ucuz önlemler ile engellenebilecek ölümlerin

oransal olarak bu kadar fazla olması keza benzer şekilde zehirlenme ve boğulmaların çokluğu, genç işçilerin çalışma koşullarına dair; aşırı-yoğun-fazla çalışma, önlem ve denetimsizlik zemini ortaya koyuyor.

- Staj yaparken ölen üniversiteli gençler... Okumak için akşamları/hafta sonları moto kurye ve inşaat başta olmak üzere sanayide, kafelerde, otellerde çalışırken ölen üniversiteli gençler... Yoksulluktan dolayı okumayı bırakıp çalışırken ölen üniversiteli gençler... Ataması yapılmadığı için yaşamına son veren başta öğretmenler olmak üzere üniversite mezunu gençler... Bildiğimiz onlarca üniversiteli genç çalışırken hayatını kaybetti ve bilmediğimiz onlarcası var (Yine bu yaş grubunda ölen 12 lise öğrencisinin de olduğunu belirtelim).
- Genç kadın işçiler yoğunlukla mevsimlik tarımda, gıda-kimya-tekstil gibi sanayi işkollarında, market-büro-lokanta gibi hizmetlerde, sağlık

alanında ve genel işler işkollarında çalışıyordu.

- Genç işçilerde göçmenlerin ölüm oranı yüzde 10 ile genel iş cinayetlerinin iki katıdır. Ayrıca çocuk işçilerdeki Suriyelilerin dışında başta Afganistan olmak üzere birçok ülkeden gelen göçmen işçi ölümleri vardır. Bu durum Türkiye işçi sınıfının bugün ve geleceğine dair örgütlenmesinde önemli bir duruma işaret etmektedir... Göçmen genç işçi ölümleri mevsimlik tarım, gıda-tekstil-metal gibi sanayi işkolları, inşaat, konaklama ve genel işler işkollarında yoğunlaşıyor.
- Genç işçi ölümlerindeki sendikalılık oranı genel iş cinayetlerinde ölen sendikalıların oranının yarım katı. Bu durum sendikal örgütlenmenin yeni işçileri daha az koruyabildiği tartışmasını da beraberinde getirmektedir. Tabi bir değerlendirme yaparken 27 genç işçinin Soma madeninde hayatını kaybettiğini hatırlatalım.

Gabar'da çalışan 25 yaşındaki Yusuf Akar iş cinayetinde hayatını kaybetti

Gabar Dağı'ndaki petrol sahasında çalışan 25 yaşındaki işçi Yusuf Akar, 29 Mayıs gecesi yaşanan iş kazasında hayatını kaybetti. Akar'ın göğsüne iş sırasında kullanılan ağır bir makinanın çarpması sonucu ağır yaralandığı, hastaneye kaldırıldıktan sonra iç kanama nedeniyle yaşamını yitirdiği bildirildi.

İşçi cinayetini bir işçinin Evrensel gazetesine yazdığı mektup açığa çıkardı.

“Yusuf Akar, Diyarbakır'ın Ka-yapınar ilçesinin Gelengöç köyünde ailesi ile birlikte yaşayan 25 yaşında bir arkadaşımızdır. Ailesinin ve kendisinin maddi zorlukları nedeniyle Gabar'da

Viking Şirketi'ne bağlı petrol sahasında, ağır koşullarda çalışmaya gelmişti. 34 No'lu kulede yaz-kış demeden çalışıyordu. Burada bulunan tüm işçiler tarafından sevilen sayılan bir arkadaşımızdı. Yusuf çalıştığı 34 No'lu kuleye değil de başka bir kuleye, başka bir arkadaşımızla gönderildi. Gittikleri kule Mısırlıların dolar bazında maaş aldıkları bir kuleydi. Gittikleri kulenin operasyonunu bilmedikleri için 29 Mayıs Perşembe günü saat 22.30 sularında yapılan operasyonda Yusuf'un göğsüne makine çarptı. Yaralı olarak hastaneye kaldırılan arkadaşımız ne yazık ki iç kanama nedeniyle hayatını kaybetti.

“Gabar'da çalışan işçilerin durumunu Evrensel okurları daha önce de okudu. Ailemizden yüzlerce kilometre uzakta ve üç kuruş para için ölümü göze alarak çalışıyoruz. Şirketler saniyeler içinde bizim aldığımız ücreti çıkarırken, iktidar çıkan petrol varillerinin sayısı ile övünürken biz bir arkadaşımızı daha kaybettik. İşçilerin canı pahasına birileri sermayelerine sermaye eklerken biz kardeşimizi, canımızı toprağa verdik.

Yusuf, hepimizin sevdiği, değer verdiği bir kardeşimizdi. Kendisine Allaha rahmet, ailesine başsağlığı diliyorum.”

Dünyada 138 milyon çocuk işçi var!

ILO ve UNICEF tarafından 12 Haziran tarihinde “Çocuk İşçiliği: 2024 Küresel Tahminler, Eğilimler ve İlerleme Yolu” başlıklı rapor yayınlandı.

Dünya Çocuk İşçiliğiyle Mücadele Günü'nden bir gün önce ve aynı zamanda Uluslararası Oyun Günü'nde yayımlanan rapor, elde edilen kazanımlara rağmen milyonlarca çocuğun hâlâ öğrenme, oyun oynama ve çocuk olma hakkından mahrum bırakıldığını ortaya koyuyor.

Rapor, 2024 yılında yaklaşık 138 milyon çocuk işçi bulunduğunu, bu çocukların yaklaşık 54 milyonunun sağlıklarını, güvenliklerini veya gelişimlerini tehlikeye atabilecek tehlikeli işlerde çalıştığını belirtiyor.

Verilere göre, tarım sektörü, çocuk işçiliğinde hâlâ en büyük paya sahip ve tüm çocuk işçiliğinin %61'ini oluşturuyor. Bunu, hizmet sektörü (%27), ev içi işler ve pazarda satış gibi, ve sanayi (%13), maden ve imalat dâhil, takip ediyor.

Çocuk işçiliği, çocukların eğitimini engelleyerek onların haklarını ve gelecek fırsatlarını sınırlandırır; fiziksel ve ruhsal zarar riskini artırır. Aynı zamanda, yoksulluğun ve kaliteli eğitime erişim eksikliğinin bir sonucudur ve aileleri çocuklarını çalıştırmaya iterek kuşaklar arası yoksulluk döngüsünü sürdüren bir faktördür.

ILO ve UNICEF, ilerlemeyi hızlandırmak için hükümetlere şu çağrılarda bulunuyor:

- Kırılgan haneler için sosyal korumaya yatırım yapın; evrensel çocuk yardımları gibi sosyal güvenlik ağları sağlayarak ailelerin çocuklarını çalıştırmaya yönelmemesini sağlayın.
- Çocuk koruma sistemlerini güçlendirin; özellikle en kötü biçimlerdeki çocuk işçiliğine maruz kalan çocukları belirleyip korumak için sistemleri geliştirin.
- Kırsal ve krizlerden etkilenen bölgeler başta olmak üzere tüm çocuklar için kaliteli eğitime evrensel erişimi sağlayın.
- Yetişkinler ve gençler için insana yakışır işleri garanti altına alın; sendikal hakları ve çıkarlarını savunma haklarını koruyun.
- Sömürüyü sona erdirmek ve tedarik zincirlerinde çocukları korumak için yasaları uygulayın ve şirketleri sorumlu tutun.

Sermaye vampirdir, işçi kanı emmektedir!

Ekonomi tıkırında, ama kimin için?

Ekonomik kriz, malumunuz olduğu üzere emekçilerin krizidir. Egemenler, patronlar, parası olanlar için krizler fırsat dönemidir.

2025 yılının ortalarında, işçi, memur, emekli aylıkları puldan öte bir değer taşıyor. Her gün alım gücü eriyen açlık ücretleridir. 6. ayda

ücretlerin artırılması talebi, sendikalar tarafından neredeyse dile bile getirilmiyor. İzmir Büyükşehir Belediyesi grevinde, TÜPRAŞ'ta dayatılan ücretlerin üstüne kamu işçilerine önerilen zam oranları hakaret gibidir. Krizin faturasını ödemek istemiyoruz, demenin yolu insan onuruna yaraşır bir ücret için mücadele etmektir.

Açlık sınır tanımıyor!

Türk-İş Konfederasyonu tarafından, çalışanların geçim koşullarını ortaya koymak ve temel ihtiyaç maddelerindeki fiyat değişikliğinin aile bütçesine yansımalarını belirlemek amacıyla her ay, düzenli olarak yapılan araştırmanın 2025 Mayıs ayı sonucuna göre:

- Ankara'da yaşayan dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapılması gereken aylık gıda harcaması tutarı (açlık sınırı) 25.092,26 TL'ye,
- Gıda harcaması ile giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu

diğer aylık harcamalarının toplam tutarı ise (yoksulluk sınırı) 81.733,73 TL'ye,

- Bekâr bir çalışanın "yaşama maliyeti" de aylık 32.463,07 TL'ye yükseldi.

İnsan onuruna yaraşır bir yaşantıyı sürdürmek için gerekli olan ve ücretli çalışanların ağırlıklı bir kesiminin haneye giren tek geliri olan asgarî ücret ile bir ailenin temel gıda harcamasını karşılayabilmesi mümkün değildir. Mayıs ayı itibarıyla bir çalışanın aylık yaşama maliyeti olan 32.463TL, asgarî ücretten 10.359 TL fazladır. Yürürlükte olan asgarî ücret,

vatandaşların aileleriyle birlikte temel ihtiyaçlarını karşılayabilecek gelir olma niteliğinden uzaktır.

Türk-İş'in verilerine göre "mutfak enflasyonu" verilerindeki değişim Mayıs 2025 itibarıyla şu şekilde gerçekleşmiştir:

Ankara'da yaşayan dört kişilik bir ailenin "gıda için" yapması gereken asgarî harcama tutarındaki artış bir önceki aya göre yüzde 4,40 oranında gerçekleşti.

On iki aylık değişim oranı yüzde 32,28 oldu.

Yıllık ortalama artış ise yüzde 47,62 olarak gerçekleşti.

İşte halimiz budur.

Enflasyon canavarı!

Türkiye İstatistik Kurumuna (TÜİK) göre aylık enflasyon yüzde 1,53 oldu. Böylece yıllık tüketici fiyat endeksi (TÜFE) yüzde 35,41'e düştü.

Enflasyon Araştırma Grubu (ENAG) ise marttaki aylık enflasyonu 3,66, yıllık enflasyonu ise 71,23 olarak hesapladı.

TÜİK verilerine göre, ana harcama gruplarında en yüksek artış yüzde 67,43 ile konutta yaşandı. Bunu yüzde 32,87'lik artışla gıda ve alkolsüz içecekler ve yüzde 24,59 artış ile ulaştırma takip etti.

Defalarca yazdığımız gibi, enflasyon, yoksuldan alıp zengine vermenin yoludur. Servet transferidir.

Sarayın dümen suyunda TÜİK, ücretlerin aşağı çekilmesinde rol oynuyor.

Enflasyon canavarı derler ya, tam olarak öyle. Yoksulluğu artırıyor ve yaşamları çekilmez hâle getiriyor. Çocuklar beslenemiyor örneğin. Gece-leri aç yatıyorlar. Boyları bodur kalıyor çocuklarımızın, zengin piçleri semirsin diye. Okula aç gidip aç dönmekten bunalıp, MESEM'e gidiyor çocuklarımız, bir iş cinayetine kurban gitmezse, erkenden çalışma hayatına atılıyorlar.

Geniş tanımlı işsizlerin sayısı 10 milyonu aşıyor!

TÜİK tarafından açıklanan işsizlik verileri, düzenli olarak işsiz sayısının azaldığına işaret ediyor.

TÜİK verilerine göre 2025 yılı 1. çeyreğinde işsizlik oranı yüzde 8,2 seviyesine geriledi. 2025 yılı I. çeyreğinde bir önceki çeyreğe göre 183 bin kişi azalarak 2 milyon 884 bin kişi oldu.

Genç işsizlik oranı yüzde 15 olarak gerçekleşirken geniş tanımlı işsizlik oranı 2025 yılı I. çeyreğinde bir önceki çeyreğe göre 0,4 puanlık artış ile yüzde 28,5 oldu. Her sayıda yazıyoruz, TÜİK, iki türlü işsizlik rakamı yayınlıyor. Bunlardan ilki, dar tanımlı işsizlik. Bir kişinin dar tanımlı işsiz sayılabilmesi için şu üç kriterin tamamını sağlaması gerekir:

İşsiz olması: Yani herhangi bir işte çalışmıyor olması.

İş arıyor olması: Son 4 hafta içinde aktif olarak iş aramış olması.

Hemen çalışmaya hazır olması: Önümüzdeki 2 hafta içinde çalışmaya başlayabilecek durumda olması.

Bunun ötesini geniş tanımlı işsizlik rakamları içine atıyor TÜİK ve bu rakamlar önemsiz gösteriliyor. Geniş tanımlı işsizlik, dar tanımlı işsizler, iş aramayıp çalışmaya hazır olanlar, mevsimlik çalıştığı için şu anda işsiz olanlar, ümitsiz işsizler (iş bulamayacağını düşündüğü için aramayan), zamana bağlı eksik istihdam (yarı zamanlı çalışıp tam zamanlı iş isteyen).

Rakamlar 10 milyon civarında işsize işaret ediyor. Buna karşılık, TÜİK'in bir de ücretli çalışanlar araştırması var. Nedir ücretli çalışanların tanımı, bakalım. TÜİK'in tanımına göre bu istatistik SGK'ya bildirilen 4/a kapsamındaki ücretli çalışanları kapsar:

- Özel sektör çalışanları,
- Maaş veya ücretle çalışan işçiler,
- Hizmet sözleşmesiyle çalışanlar,
- Kamuda ücretli olarak çalışanlar (ancak burada tüm kamu çalışanları değil, sadece 4/a'lı olanlar yer alır),
- Sanayi, inşaat ve ticaret-hizmet sektörlerinde faaliyet gösteren işletmelerde çalışanlar (Bu sektör ayrımı da önemlidir; çünkü sadece belirli sektörler

dâhildir.)

- Kapsam Dışında Kalanlar
- Kamu görevlileri (memurlar; 657 sayılı yasa kapsamındakiler / 4/c)
- Bağımsız çalışanlar (esnaflar, çiftçiler, serbest meslek sahipleri; 4/b)
- Kendi hesabına çalışanlar
- Kayıt dışı çalışanlar (SGK'ya bildirilmeyen işçiler)
- Ev hizmetlerinde çalışanlar (bazı düşük süreli bildirilmeyen işler)
- Yevmiyeli gündelikçiler, eğer sigortalı değilse.

Sanayi, inşaat ve ticaret-hizmet sektörleri toplamında ücretli çalışan sayısı, Nisan ayında geçen yılın aynı ayına göre yüzde 2,4 artarak 15 milyon 658 bin 462 kişi oldu. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), Nisan dönemine ilişkin ücretli çalışan istatistiklerini yayımladı. Buna göre, Nisan 2024'te 15 milyon 289 bin 223 kişi olan sanayi, inşaat ve ticaret-hizmet sektörleri toplamında ücretli çalışan sayısı, bu yılın aynı döneminde yüzde 2,4 artışla 15 milyon 658 bin 462 kişiye yükseldi.

İşsizliğin azalışı ile bu artışın ilişkisi ayrı bir araştırma konusu.

Servet uçurumu derinleşiyor

Bankalardaki servetin yüzde 78'i 2,1 milyon kişiye ait. Bu grubun elindeki toplam servet 15,3 trilyon lirayı buldu. Bankalarda 10 bin liranın altında parası bulunan hesap sayısı ise 165 milyonu aştı.

Hayat pahalılığı, enflasyon ve artan işsizlik, vatandaşın yaşamak için giderek daha büyük bir borç sarmalının içinde mücadele etmesine neden oluyor. Bu ortamda vatandaş birikim bir yana eline geçenele ancak güçlüklerle ay sonunu getirebiliyor. Oysa aynı ekonomik göstergeler bir kesim için gelir anlamına geliyor. Yüksek faiz ve mevcut para politikası bu kesimin servetine servet katmasına neden oluyor.

Kaymağı 2,1 milyon kişi yiyor

Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu (BDDK) verilerine göre Türkiye'de 2,1 milyon kişi, bankalardaki toplam 21 trilyon

civarındaki mevduatın 15,3 trilyon TL'sine sahip bulunuyor. Hesaplamalara göre bu rakam, ülkedeki toplam mevduatların dörtte üçünden fazlasının yalnızca yüzde 2,5'lik bir nüfus kesimine ait olduğunu gösteriyor. Oysa 10 bin TL'nin altında parası olan banka hesaplarının sayısı 165 milyonun üzerinde.

2020 yılında 1 milyon TL ve üzeri mevduatlara sahip kişilerin toplam mevduatlardaki payı yüzde 55,3, 10 bin TL'nin altındaki hesapların payı ise yüzde 2,69 düzeyinde hesaplanmıştı. 2025 yılına gelindiğinde milyonlara ait mevduatların toplamı içindeki payı yüzde 78'e yükseldi, 10 bin TL altı hesapların oranı yüzde 0,7'ye düştü.

Nisan 2025 verilerine göre yurtiçi ve yurtdışı yerleşik milyonerlerin toplam sayısı 2 milyon 377 bin 32 kişiye ulaştı. Geçtiğimiz yılın aynı döneminde milyoner sayısı 1 milyon

591 bin 682 olmuştu. Yalnızca bir yıl içinde milyoner sayısı yüzde 49 arttı. Milyoner artışı beraberinde 1 milyon TL ve üzeri mevduata sahip kişilerin toplam varlıkları da 11,8 trilyon TL'den 16,9 trilyon TL'ye yükseldi. Sadece yurtiçinde yerleşik milyonerlerin sayısı, 744 bin kişi artarak 2 milyon 176 bin oldu, ellerindeki toplam mevduat ise 10,8 trilyon TL'den 15,7 trilyon TL'ye çıktı.

Azınlığın elinde 15,3 trilyon lira var

Yurt içi milyonerlerin önemli bir kısmı TL'deki yüksek faizden yararlanıyor. Bu kesimin varlık dağılımına bakıldığında ağırlıklı olarak TL cinsinden mevduatın 10 trilyonun üzerinde olduğu görülüyor. Servetlerinin 4,47 trilyon lirası döviz tevdiat hesaplarında, 1,21 trilyon lirası ise kıymetli maden depo hesaplarında bulunuyor.

Maaşları enflasyon yuttu

İşçinin, memurun, emeklinin maaşı enflasyon karşısında adeta eridi. TÜİK'in yüzde 15.09'luk enflasyon oranına göre asgarî ücretlinin kaybı 3.336 lirayı buldu.

Yılın ilk 5 ayında enflasyon işçinin, memurun, emeklinin alım gücü enflasyon karşısında eridi. Türkiye İstatistik Kurumunun (TÜİK) yüzde 15.09 olarak açıkladığı enflasyon oranlarına göre 22.104 lira alan asgarî ücretlinin kaybı 3.336 lirayı buldu.

Asgarî ücreti alım gücü böylece 18.766 liraya geriledi. En düşük aylık olan 14.469 lira alan bir emeklinin kaybı ise 2.184 TL oldu. Böylece en düşük emekli aylığının alım gücü, yüzde 15.09'luk enflasyona göre Mayıs'ta 12.284 TL'ye düştü.

En düşük memur emeklisi aylığı olan 19.616 TL'de ise 5 ayının sonunda enflasyon karşısında kaybı 2.962 TL'ye çıktı. Buna göre en düşük emekli aylığının alım gücü mayıs ayında 16.654 TL'yi buldu. Aile yardımı dâhil 43.698 TL olan en düşük memur maaşında 5 aylık enflasyon yüzünden yaşanan kayıp ise Mayıs'ta 6.595 TL'ye ulaştı.

Memurun kaybı büyük

Yaklaşık 4 milyon memurun, ortalama memur maaşı 51 bin TL seviyesinde hesaplanıyor. Ortalama memur maaşında ise 5 aylık enflasyon yüzünden yaşanan kayıp mayıs'ta 7.701 TL'ye ulaştı. Üstelik TÜİK'in tartışmalı enflasyon hesabıyla bağımsız enflasyon araştırma kurumu ENAG'ın enflasyon hesapları arasında yaklaşık 2 kat fark var.

Yani, aslında enflasyon yüzünden maaşlarda yaşanan erozyon çok daha büyük boyutlara ulaştı. Yani, aslında enflasyon yüzünden maaşlarda yaşanan erozyon çok daha büyük boyutlara ulaştı. Ocak ayında asgarî ücrete yüzde 30 zam yapılırken, memur ve memur emeklisi yüzde 11,55, SSK ve BAĞ-KUR emeklisi de yüzde 15,75 zam almıştı.

Emekli ve memurlar 6 aylık enflasyon farkları için haziran enflasyonunu bekleyecek. Haziran enflasyonu mayıs ayı enflasyonu gibi yüzde 1,5-1,6 seviyelerinde gelirse, 6 aylık enflasyon yüzde 16,5-17 seviyelerinde kalacak.

Asgarî ücretlinin cebinden 11.267 TL çıktı

Yılbaşıdan bu yana 22.104 lira alan bir asgarî ücretlinin eline 110.520 lira geçti. Asgarî ücretli ilk 4 ayda sırasıyla 1.111 TL, 1.638 TL, 2.223 TL ve 2.955 TL kaybetti. Mayıs ayında asgarî ücretlinin alım gücü 3.337 lira daha eksildi.

Böylece enflasyon bir asgarî ücretlinin cebinden toplam 11.267 TL almış oldu. Aynı hesaplama yöntemine göre 43.698 TL maaş alan bir memur 5 ayda enflasyona 22.270 TL kaptırdı. Taban aylık olan 14.469 TL olan emeklilerin 5 aylık kaybı ise toplamda 7.374 TL'ye ulaştı.

Vatandaşın borcu 4,4 trilyonu buldu

BDDK verilerine göre, mayıs sonunda toplam kredi ve kredi kartları borcu son bir yılda yüzde 43 artarak 4,4 trilyon liraya çıktı. Batık kredi miktarı ise bu dönemde ikiye katlandı.

İktidarın faiz politikasını değiştirmesiyle 2021'de başlayan ekonomik dalgalanma vatandaşın borç batağında yüzdürüyor. Ev almayı, tatile gitmeyi bırakın, bayramda sokağa bile çıkamaz hâle gelen vatandaş, yükselen kiralara nedeniyle mutfağından kısıp kirasını ödemeye çalışıyor. Gelirinin çok büyük bir kısmını kiraya veren vatandaş, karnını doyurmak için de kredi kartına yükleniyor. Ancak kart borcunun asgarîsini bile ödemekte zorlanıyor. Vatandaş, yüksek faizin yükünü de sırtında taşıyor. Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumunun (BDDK) verilerine göre, mayıs sonunda toplam kredi ve kredi kartları borcu son bir yılda yüzde 43 artarak 4,4 trilyon liraya çıktı.

En çok borç da kredi kartlarında yaşandı. Bir yılda yüzde 49 artan kredi kartı borcu 1.4 trilyon liradan 2.1 trilyon liraya yükseldi.

Batık kredi arttı

Ancak batık kredi miktarı ise bu dönemde ikiye katlandı. Geçen yıl 211 milyar lira olan takipteki kredi miktarı bu yıl 400 milyarı aştı. Geçen yıl yine mayıs sonunda 27 milyar 657 milyon lira olan batık kredi kartı tutarı bu yıl 87 milyar 220 liraya çıkarak üç kattan fazla artış gösterdi. Türkiye Bankalar Birliği Risk Merkezinin verilerine göre, mart ayı sonu itibarıyla bireysel kredi borcunu ödeyemeyen kişi sayısı geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 48 artarak, 142 bin 902 kişiye yükseldi. Kart borcunu ödeyemeyen kişi sayısı da bu dönemde 167 bin 873 kişiye yükselerek yüzde 35 artış gösterdi.

Bireysel kredi ve kredi kartı borcunu ödeyemeyen kişi sayısı da 182 bin 497 kişiden 262 bin 297 kişiye yükselerek yüzde 44 arttı.

Genel İş ve İzmir Belediye işçileri grevi

Hakkı Taşdemir

Bilindiği gibi geçtiğimiz günlerde İzmir’de kısa süreli-
ğine de olsa şehri etkileyen önemli bir grev yaşandı ve
Genel İş sendikasında örgütlü yirmi üç bin belediye işçisinin
katıldığı grev kısa bir süre için bile de olsa büyük tartışmalar
nı yaşanmasına neden oldu.

Grev ile ilgili görüşlerimi yine bu sayıda yayınlanmış
olan makalede belirttim. Dolayısı ile burada başka bir olgu-
dan söz etmeyi ve grev öncesi ile grev sürecinde yaşananları
ele almak niyetindeyim.

Öncelikle şuradan başlayalım... Grev, işçi sınıfının talep-
lerini kabul ettirmek amacı ile kullandığı barışçıl bir silahtır
ve bunun işçi sınıfının hakkı olduğu, yürürlükte bulunan
yasalarla da tescil edilmiştir.

İşçi sınıfı bu hakkı elbette işverene karşı kullanacak ve
işvereni zor durumda bırakarak taleplerini kabul ettirme
çabasına girecektir. Karşısındaki işverenin özel sektör ya
da kamu işletmesi ya da yerel yönetim örgütü olması bu
gerçeği asla değiştirmez. Bir başka anlatımla sendikalar
taleplerini işverenin kimliğine göre değil, temsil ettikleri kit-
lenin gereksinimlerine göre belirlerler. Bu nedenle İzmir’de
yaşanmış olan grevi “sosyal demokrat belediye yönetimini
yıpratıyor” diye eleştirmek en hafif ifade ile “abesle iştigal”
anlamını taşır. Kaldı ki yönetimin sosyal demokratlığı da
tartışma konusu kuşkusuz.

Belediyenin maddî olanaklarının kısıtlılığı, siyasi ik-
tidarın belediyeye yönelik ekonomik baskı politikaları da
sendikaların sorunu değildir. Kurumun gelirlerini arttıracak
önlemleri geliştirmek işçi ücretleri dışındaki harcama alan-

larında tasarruf sağlamak gibi etkinlikler
de yönetimin görev alanına girer ve
bunlar hiçbir şekilde sendika-
ları ilgilendirmez.

Öte yandan bu tartış-
ma sendikanın gerçek
talebini gözlerden
kaçırmaya yönelikti.
Sendika gerçekte İzmir
belediyesinde çalışmak-
ta olan işçiler arasındaki
ücret eşitsizliklerinin gi-
derilmesini, istemekte idi.

Konuyu şöyle açalım:

İzmir Belediyesi iştiraklerin-
den olan İZDOĞA, İZBETON ve İZU-
LAŞ’ta çalışmakta olan işçiler yaptıkları işe göre
farklılık göstermek üzere 59 bin, 64 bin, 74 bin ve
81 bin TL alıyor. Bahse konu şirketlerle TİS 31
Mart yerel seçimleri öncesinde bağitlanmıştır.

Greve çıkan İZELMAN, İZENERJİ ve Ege
Şehir Planlamadaki işçiler ise 36 bin TL ile 40 bin
TL arasında değişen maaşlar almakta idiler.

Greve çıkan işçilerin talebi, nerede ise yüz-
de yüze ulaşmış bu ücret farkının giderilmesini
sağlayacak bir ücret artışı idi. İşçiler, aynı ana çatı
altında çalışmakta oldukları kişilerle aralarında
meydana gelmiş ve hiçbir şekilde açıklanması
mümkün olmayan bu ücret farkının giderilmesini
talep etmişlerdi.

Son derece haklı bir talep idi bu. Belediye
olanakları ile bu talebin karşılanamayacağını iddia
etmek ise anlamsızdı. Bir yıl önce yine beledi-
ye şirketlerinde bağitlanan TİS ile verilmiş olan
ücret belediye olanaklarını zorlamıyordu da şimdi
neden zorluyordu?

İşveren bu sorulara makul ve ikna edici yanıt-
lar vermek yerine ucuz bir popülizm uygulaması
gerçekleştirerek İzmir halkı ile grevci işçileri
karşı karşıya getirmeye çalıştı.

Büyükşehir belediye başkanının bazı ilçe be-
lediye başkanları ile birlikte çöp toplama eylemine
girişmesi sadece bir şov değil, bir grev kırıcılığı

girişimi ve İzmir halkını belediye işçilerine karşı
kışkırtma çabasının bir ürünüdür aynı zamanda.

Bu süreçte sendikaya yönelik aşağılayıcı ifa-
deler de kullandı Belediye Başkanı; “Biz dostuz,
bizim sayemizde örgütlendiniz. Genel-İş bizim
sayemizde burada. Bunu nasıl istismar edersiniz?
Bu haksızlığı nasıl yaparsınız? Bu bana değil
CHP’ye ve İzmir’e yaptığınız haksızlıktır.”

Yukarıdaki cümle belediye başkanına ait ve
sendikanın İzmir Büyükşehir Belediyesi bün-
yesinde işverenin onayı hattâ desteği sayesinde
örgütlendiğini ima ediyor. Bu yönü ile bakıldığın-
da sendikayı aşağılayan bir söylem bu. Sendikayı
aşağılayan bir söylem ama itiraf edelim kısmî bir
doğruluk payı da var. Şöyle ki; AKP yönetiminde
bulunan belediyelerin hiçbirinde örgütlü değil
Genel İş Sendikası. Bırakalım örgütlü olmayı,
örgütlenme çabası bile yok buralarda. Sendika yö-
neticileri kendilerine bir konfor alanı yaratmışlar
CHP yönetimindeki belediyelerde ve bu konfor
alanının dışına çıkmayı ise düşünmemişler. Bu an-
layış sendika yöneticiliğinin doğası ile çelişmekte.

Yedi gün sürdü grev. Yedinci günün sonunda
uzlaşma sağlandı. Ocak 2025 itibarı ile yüzde 30
ücret artışı elde etti çalışanlar. 1 Temmuz 2025
tarihi itibarı ile de yüzde 19 enflasyon farkı ala-
caklar. Grev yapan işletmelerde çalışanlar en az 62
bin lira net maaş alacaklar bu sözleşme hükümleri-
ne göre. Belki çalışanlar tatmin oldular bu artışla.
Peki, belediyenin diğer şirketlerinde çalışanlar ile
mevcut olan ücret farkı giderildi mi? HAYIR...

Sadece kapanmış gibi göründü kısa bir süre-
liğine. Temmuz 2025 itibarı ile diğer şirketlerde
çalışmakta olanlar da enflasyon farklarını al-
dıklarında iki grup arasındaki ücret makası yine
açılacak.

Bu grevde elde edilen kazanım bir Pirus Zafe-
ridir sadece. Kısa bir süre sonra taleplerin gerçek
anlamda karşılanmadığının farkına varılacak ve
sendika güven erozyonuna uğrayacaktır.

Genel İş yönetiminin yeterince kararlı olmadı-
ğının ve işçileri greve yeterince hazırlamadığının
göstergesidir bu durum.

YAZIK...

İşçi sınıfı ya devrimcidir her şeydir ya değildir hiçbir şeydir!

Yaşamını işçi sınıfı davasına adanmış bir işçi önderi: Kemal Türkler

1926 yılında Denizli’de doğdu. 1947 yılında İstanbul Hukuk

Fakültesine kaydoldu. Aynı yıl Bakırköy Emayetaş Fabrikasında işçi olarak çalışmaya başladı. 1953 yılında Türkiye Maden-İş Sendikası Bakırköy Şubesi Yönetim Kurulu üyeliğine seçildi.

1954 yılında T. Maden-İş Sendikası Genel Sekreterliğine, ardından Genel Başkanlığına seçildi.

13 Şubat 1967 tarihinde ise T. Maden-İş’in 1 No’lu kurucu sendika olarak yer aldığı Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK’in Genel Başkanlığına seçildi.

1963 Kavel Grevi, 15-16 Haziran 1970 Direnişi, 1 Mayıs kutlamaları, DGM direnişi, Faşizme İhtar Eylemleri gibi Türkiye sendikacılık tarihinin kilometre taşları denilecek süreçlerin başında yer aldı.

22 Temmuz 1980 tarihinde evinin

önünde devletin MHP’li çeteleri tarafından katledildi.

“Elde edeceğimiz başarılar, kazanımlarımızın düzeyi, yine savaştığımız yeteneğimize, örgütlü birliğimize bağlı olacaktır. Sayısız deneyimden geçen Maden-İş üyelerinin bilincine kazanmış bir kural vardır: **Ne kadar örgütlü savaşım, o kadar kazanım!** Çünkü biliyoruz ki, işbirlikçi tekelleri sermaye hiçbir hakkı ihsan olsun diye teslim etmez.”

Kemal Türkler, 1979 yılının Aralık ayında işçilere böyle sesleniyordu.

Türkler, ömrünü işçi sınıfı davasına adanmış, işçilere olan güvenini hiç yitirmemiş bir işçi önderiydi. DİSK’in kuruluşundan katledildiği tarihe kadar sınıf sendikacılığı ilkesiyle doğru bildiği yolda yürüdü.

Bugün sendikalarda devlet-sermaye güdümlü uzlaşmacı anlayışlar hâkimdir.

İşçilere ait olan sendikalar büyük oranda bu anlayışa sahip asalakların işgali altındadır. Bunlardan kurtulmak, ancak sınıf bilinçli öncü işçilerin, Rıza Kuas, Kemal Türkler, İsmet Demir gibi yaşamını sınıf davasına adanmış, mücadeleci, dürüst sendikacıların çabasıyla mümkündür.

Kavel’leri, 15-16 Haziranları, MESS grevlerini, DGM direnişlerini yaratan Anadolu işçi sınıfı doğru bir önderlikle neler yapabileceğini göstermiştir.

Kemal Türkler, sınıfın bağrından çıkan bu önderlerden biridir. 12 Eylül darbesinden 50 gün önce evinin önünde katledildi. Amaç, işçi sınıfı ve kitlelerde moralsizlik yaratmak ve hazırlanan darbeye işçi sınıfına yol gösterebilecek bir önderi yok etmektir.

Unutmayacağız... Kavgaları kavgamızdır!

İşçi Gazetesi / Temmuz 2025

Derby Lastik fabrikası işgali

Üyelerini sadece üye bırakmayıp, kendi davasının sahibi olacak bilinçle donatıp örgütleyen, kararlılığı ve eylemi ile sarsılmaz güven bağları oluşturan sendikacılık anlayışının örneğidir de Derby...

1960’lı yıllar hem dünyada hem Türkiye’de işçi ve gençlik hareketinin eylemlerini damgasını vurduğu yıllardır.

İstanbul Kazlıçeşme’de bulunan 1200 dolayında işçinin çalıştığı Derby Lastik fabrikasının işgaline giden bu sürecin geçmişi 1967’de Lastik-İş’in Türk-İş’ten ayrılmasıyla başlıyor. Lastik-İş’in ayrılmasıyla, bu işkolunda sendikası kalmayan Türk-İş, Derby’de çalışan yöneticilere Kauçuk-İş Sendikasını kuruyor ve yöneticilerin işçileri haberi olmadan Kauçuk-İş’e kaydetmesini sağlıyor.

Tüm bu kirli oyunları sonunda çoğunluğu aldığı iddia eden Kauçuk-İş toplu sözleşme imzalamaya yetkili olduğunu ilan etti ve 4 Temmuz’da Derby fabrikası patronu Kauçuk-İş ile sözleşme imzalayacağını duyurdu. Ancak işçiler üyesi olmadıkları sendikanın oldu-bittisine izin vermediler.

Kendilerinin Kauçuk-İş’e değil, DİSK’e bağlı Lastik-İş’e üye olduklarını söyleyen 1000’den fazla işçi toplu sözleşme haklarının gasbedilmesine, 4 Temmuz gecesi fabrikayı işgal ederek yanıt verdi.

Önce patronun tarafında olanlar fabrikadan çıkarıldı. Fabrikanın santrali ele geçirildi. Kendi aralarında görev dağılımını yaptılar. Kapıları kaynaklayıp nöbetçiler diktiler. Hazırlanmış pankartlar asıldı.

İşgal planı öncesindenilmek ilmek örülmüştü. Evlerde, kahvelerde, köşelerde biraraya gelip Lastik-İş öncülüğünde örgütlenmişlerdi. İşgal planını patronun ruhu bile duymadan gerçekleştirdiler. Sabah fabrikasına gelen patron, “Köle değiliz, hakkımızı istiyoruz!” pankartıyla karşılaştı.

“Bizi sarı sendika Kauçuk-İş temsil edemez,

sendikamız Lastik-İş’tir” diyen işçilerin diğer talepleri; sosyal haklarının, yemeklerinin, ücretlerinin iyileştirilmesi... Sendikal faaliyetler yüzünden hiçbir işçinin işten atılmaması, kendilerine baskı uygulayan yöneticilerin işten çıkarılması...

İşgalin 2. gününde dönemin valisi Vefa Poyraz’dan arabulucu olması isteniyor. Valinin arabuluculuk için yaptığı iki toplantıda da Lastik-İş hazır bulunurken, ellerinde toplu sözleşme yetkisinin olduğunu kesin ve net bir şekilde belirten Kauçuk-İş katılmadı.

İşçilerin referandum talebi sonunda kabul edildi. 8 Temmuz’da yargı gözetiminde yapılan referandumda oylamaya 950 işçi katıldı. 930’u Lastik-İş’e, 6’sı Kauçuk-İş’e oy verdi. 9 işçi çekimser oy kullanırken, 250 işçi de izinli olduğu için oy kullanamadı.

İşçiler ertesi gün kazanmış olmanın coşkusuyla fabrika kapılarını açarak işgali sonlandırdı.

Bir Derby işçisi olarak başlayıp Lastik-İş’in Genel Başkanlığına gelen Rıza Kuas, işgal eyleminin zaferle sonuçlanmasının ardından, “Derby işçilerine selâm olsun” başlıklı bir yazı yazdı. Mücadeleci tutumuyla işçilerle arasında sarsılmaz bir güven bağı oluşturan Kuas, şöyle sesleniyor:

“Derby işçisi 4 Temmuz’da bir destan yarattı. Sarı sendikaya hak ettiği şamarı indirdi. İşverenlerin ve vekillerinin keyfi davranışlarını gemlemesini bildi. Sahtekârlıkları bütün yurda duyurdu ve etkisiz bıraktı. (...) İşçi sınıfının kutsal mücadele meşalesi bugün sizin ellerinizdedir. Aranızdan yetişmiş olmak benim için en büyük şereftir. Bütün emekçiler, işçiler ve aydınlar adına Derby işçilerine selâm olsun.”

Derby işgali ve direnişi bugün de Türk-İş vb. “sarı” sendikaların kısılcacında olan işçi sınıfına yol göstermeye devam ediyor...

İşçi Gazetesi / Haziran 2025

Tarih geleceğin anahtarıdır!

15-16 HAZİRAN 1970: BARİKATLARI AŞAN DİRENİŞ 55. YILINDA

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi 55. yılı için İstanbul, İzmir, Ankara başta olmak üzere birçok kentte eylemler gerçekleşti. İşçi sınıfının örgütlülüğünün dağıtılması için çıkarılmak istenen yasaya karşı başlayan ve yasayı geri çektiren direniş bugün de dersleriyle sınıfa yol gösteriyor.

İstanbul

İşçi Emekçi Birliği: İşçi sınıfının devrimci mücadelesini yükseltelim!

İşçi Emekçi Birliği bileşenleri haziran ayı boyunca kent merkezleri ve işçi havzalarına astığı pankartlarla örgütlülüğü büyütme ve genel grev için hazırlanma çağrılarıyla birlikte eylem hazırlıklarını da sürdürmüştü. 15 Haziran'da Kadıköy'de gerçekleşen eylemde onlarca kişi bulundu.

Kaldıraç Hareketi eyleme Kadıköy'de gerçekleştirdiği yürüyüşle beraber katıldı. Eyleme ayrıca DEM eski milletvekili Musa Piroğlu, yazar Temel Demirer, Emekliler Sendikası, Emekçiler Dayanışması ve Komün de katılarak destek verdi.

Üniversite öğrencileri: Yolumuz işçi sınıfının yoludur!

19 Mart'ta İstanbul Üniversitesi'ndeki barikatı yıkan öğrenciler o günden bu yana kendi talepleriyle toplumsal mücadelede daha hareketli yer alırken, eylemde bir konuşma yaptılar. Direnen öğrenciler adına Türk-Alman Üniversitesi ve Boğaziçi Üniversitesi'nden öğrenciler kurulan kürsüden "Bugün üniversitelerimizden kayyumlara ve kayyum düzenine karşı yükselttiğimiz mücadele; aynı zamanda rant, talan ve yağma düzeninin esas müsebbibi olan sermaye sınıfına karşı mücadeleden ayrılmaz! Üniversite bileşenlerinin söz, yetki ve karar hakkı gasp edilerek kampüslerimizi şantiye alanına çeviren; bizi geleceksiz bırakanları onur konuğu gibi ağırlayan kayyum düzenine karşı mücadelemiz, işçi sınıfının mücadelesi ile ortaktır! Yaşasın sınıf dayanışması!" dedi.

Yaşar Avcı: Patronlar korkudan titriyordu

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi sırasında Ülker işçisi olan Yaşar Avcı da direniş günlerini anlattı. O dönem Ülker'de başka bir sendika olmasına rağmen 15 Haziran'da işçilerin yürüyüşe başlamasıyla beraber Ülker fabrikasındaki işçilerin de eyleme geçtiğini belirtti. Fabrikanın üstlerine kilitlendiğini ancak işçilerin bu baskıyı kabul etmeyip yürüyüşe geçen işçilerle buluşmak için fabrika kapılarını aşarak direnişe katıldığını anlattı. İşçi sınıfının bu tarihsel gününde böylesi bir buluşmanın önemli olduğunu söyleyen Yaşar Avcı, işçi sınıfının

ne kadar güçlü olduğunu yeniden göstermek zorundayız dedi.

İşçiler yalnızca ekmekleri için değil, onurları ve örgütlülükleri için de savaşır

Yapılan ortak açıklamada şunlar ifade edildi: "Bu büyük kalkışma, işçi sınıfının Türkiye topraklarında sergilediği en kitlesel, en militan, en siyasal eylemlerden biri olarak hala tarihin akışına yön vermeye devam ediyor. 15-16 Haziran Direnişi, işçilerin kendi sınıf örgütlerine sahip çıktığı, üretimden gelen gücünü sokağa taşıdığı ve Türkiye sınıf mücadelesinin yönünü değiştirdiği tarihsel bir eşikti. 15-16 Haziran, büyümekte olan devrimci mücadeleyle işçi sınıfının buluşmasının; neleri başarabileceğinin çok net bir ifadesidir. Yok sayılanların, emekleri gasbedilenlerin birlikte başarabileceklerinin resmidir. O resme tekrar tekrar bakmak, geleceğimizi kazanmak için son derece önemlidir."

Bu yalnızca bir sendika mücadelesi değil; bir sınıf mücadelesidir

"Fabrikalarda kurulan direniş komiteleri, DİSK içindeki ilerici unsurların yönlendirmesi, işçilerin kendi öz iradeleriyle karar alma ve hareket etme yetenekleri; eylemin yayılmasını ve kalıcı etkiler bırakmasını sağladı. Bu komiteler, sadece eylem sırasında değil; eylem öncesinde ve sonrasında da sınıfın örgütlü hafızasını inşa etti. İşçi sınıfına örgütsüzlüğün dayatıldığı bugün de aynı anlayışla hareket etmek zorundayız. Her işyerinde, her fabrikada, her atölyede taban örgütlenmeleri kurmalıyız. Uzlaşmacı sendikacılığa karşı mücadeleciler bir sendikal çizgiyi -ama onunla da sınırlı kalmayacak şekilde- doğrudan sınıfın öz örgütlerini büyütmeliyiz. Bu yalnızca bir sendika mücadelesi değil; bir sınıf mücadelesidir. Ve bu mücadele, emekçilerin kendi geleceklerini kendi elleriyle kurma mücadelesidir."

Sermaye düzenine karşı birlikte yürü-yelim!

"Bugün parçalı direnişleri birleştiren, tabandan gelen öfkeyi örgütlü bir hatta dönüştüren ve sermayeye karşı siyasallaşmış bir sınıf gücü olarak hareket eden birleşik bir mücadele, işçi sınıfının en büyük ihtiyaçlarındandır. Bu düzeni değiştirecek olan ne seçimlerdir,

ne yasalar, ne de vaatler. Ancak örgütlü işçi sınıfı, bu düzenin çarkına çomak sokabilir. Barikatları aşan o büyük yürüyüşün izinde, sömürüye, güvencesizliğe, adaletsizliğe, sermaye düzenine karşı birlikte yürüyelim!"

Eylem, Özgür Üniversite Hareketi Kültür Sanat Komisyonunun söylediği marşlarla son buldu.

İstanbul'da ayrıca DİSK de 16 Haziran günü Yoğurtçu Parkı'nda bir anma düzenledi.

Ankara

Büyük işçi direnişi yol gösteriyor

Anteri, Ankara İşçi Meclisi, BDSP, Devrimci Parti, AESP, HDK Emek Meclisi, Kaldıraç Hareketi, SEP ve SOLDEP tarafından örgütlenen eylem Sakarya Caddesi'nde gerçekleştirildi.

Eylemi örgütleyen kurumlar adına yapılan ortak açıklamada; "15-16 Haziran 1970'te yaşanan, işçi sınıfının sermaye düzenine, onun yasa ve kurumlarına büyük bir meydan okumasıydı. Bu meydan okumaya yol açan görünürdeki neden sendikalar yasasında yapılan değişiklikler ile DİSK'in etkisizleştirilmesi olsa da, kalkışmayı ortaya çıkaran esas dinamik gelişen işçi hareketinin fabrika işgalleriyle, grevler ve direnişlerle yarattığı birikimlerdi. 15-16 Haziran tarihi, sermaye devletinin işçi sınıfının gelişen mücadelesini bastırmak amacıyla, işçilerin sendika seçme özgürlüğünü gasbetmeyi hedefleyen yeni sendikalar yasasına karşı destansı bir başkaldırının tarihidir. Yüz binlerce işçinin işyerlerinden, fabrikalardan dalga dalga sokaklara aktığı, önüne kurulan barikatları yıktığı, kapitalistlerin ise korkularından İstanbul'u terk etmeye başladığı direnişin adıdır," denildi.

15-16 Haziran ruhuyla geleceğimizi kurmaya!

İzmir

İşçi sınıfının yolunda devrim için ileri!

İzmir'de 15-16 Haziran Direnişi'nin yıldönümünde yapılan eylemde, "Tarihten güç alalım" çağrısı yapıldı. "Devletin, iktidarın baskılarına, saldırılarına karşı direnmenin tek yolu sokaktır. Sermaye düzenin saldırılarına karşı, kazanılmış haklarımızı korumanın, daha fazla hak almanın tek yolu topyekun direniştir," denilen eylemde, ancak örgütlü işçi sınıfının bu düzeni değiştirebileceği vurgulandı.

Karşıyaka'da yürüyüş yapan Ezilenlerin Sosyalist Partisi, Birleşik Emekliler Sendikası,

DKDER, İşçi-Sen, Söz ve Eylem, Kaldıraç Hareketi, Köz, Odak, Partizan, TÖP, SMF, SODAP ve EHP, "Yeni 15-16 Haziranlar yaratmak için mücadeleye" çağrısı yaptı.

Yapılan ortak açıklamada; "Bugün işçi sınıfı, kendi-

ne dayatılan sefaletle karşı dört bir yanda eylemde. Temel Contadan DYOya, Reckitt Benckiserden Beşiktaş Belediyesi işçilerine kadar işçi sınıfı çoban ateşleri yakmaktadır. Tüpraş işçileri önlerine konan barikatları yarıp geçmiştir. Bu direnişleri, bu direnişlerle dayanışmayı büyütülmeliyiz.

"Nasıl Kavel grevi işçi sınıfına, 'Grev hakkı, grevle kazanılır' çizgisini miras bıraktıysa, 15-16 Haziran ayaklanması-direnişi 'Hak verilmez, alınır; zafer sokakta kazanılır' çizgisini miras bırakmıştır.

"Bugün tüm tutuklamalar, saldırılar, yasaklara karşı 'insanca, onurlu bir yaşam' mücadelesi veren herkes, gelişen ve süren işçi direnişlerine kendini katmalıdır," denildi.

Ayrıca İzmir'de direnişte olan TPI ve DYO işçileri de bir eylem düzenledi.

Çiğli Organize Sanayi Bölgesinde yer alan DYO fabrikası önünden başlayan yürüyüş, İzmir Atatürk Organize Sanayi Bölgesi Bölge Müdürlüğü önünde son buldu.

Siyonizm yenilecek direnen halklar kazanacak

Soykırımcı İsrail'in İran'a saldırı başlatması üzerine Filistin Eylem Komitesi İstanbul'da İsrail Konsolosluğu önüne yürüyüş yaptı ve "Emperyalizm ve siyonizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!" dedi.

İran'a dönük saldırılara karşı yapılan açıklamada şunlar söylendi:

"Başta İngiltere ve ABD olmak üzere, emperyalizmin Ortadoğu'ya ileri bir karakol olarak soktuğu siyonist İsrail, bölgemizin emperyalist dizaynı doğrultusunda savaş planlarını hayata geçirmeye çalışmaktadır. Hedefleri ise tüm Ortadoğu halklarının emperyalizme ve siyonizme boyun eğmesidir.

"İran'a yapılan saldırıya karşı çıkmak siyonizme ve

emperyalizme karşı mücadelenin ve Filistin halkının maruz kaldığı saldırının karşısına çıkmanın bir parçasıdır. Aynı zamanda bu saldırıya sessiz kalmak; emperyalist ve siyonist savaş politikalarını onaylamak, halkların katledilmesine razı gelmek demektir!"

Türkiye'deki NATO üsleri kapatılsın!

"Aynı zamanda unutulmamalı ki NATO'nun Türkiye doğusunda konuşlanan üsleri, bölge halklarına ölüm saçan işgal devletinin temel hamisi ve besleyicisi olan, bugün de işgal devletini yaptığı suçlara karşın koruyan ve NATO aracılığıyla hareket eden ABD'nin bölgedeki askerî varlığının temel bir parçasını oluşturmaktadır. Bölgemizde barışın inşa edilmesi sözler ve temennilerden değil bölgeye sınırsız savaş getiren ABD ile ittifakı bozmak ve başta Kürecik ve İncirlik üsleri olmak üzere tüm üslerin kapatılmasından geçmektedir."

İzmir'de 19 Mart eylemlerine katılan iki sendikacı tutuklandı

Geçtiğimiz günlerde İzBB'deki grev nedeniyle CHP'li Belediye Başkanı Cemil Tugay tarafından da sadece "CHP'li belediyelerde eylem yapıyorlar" minvalinde hedef gösterilen DİSK Genel İş üyelerinin iki yöneticisi İmamoğlu'nun tutuklanmasının ardından yapılan eylemlerde attıkları sloganlar gerekçe gösterilerek tutuklandı.

DİSK Genel-İş Örgütlenme Daire Başkanı Ali Haydar Kara'nın yaptığı açıklamada; "Bu

tutuklama doğrudan sendikal haklar ve özgürlüklere, kadın mücadelesine ve emek ve demokrasi mücadelesine yönelik gözdağıdır," dedi.

Tutuklanan sendikacılar için yapılan eylemde de "Bu hukuksuzluk, yalnızca Genel İş'e değil; tüm emekçilere, sendikalara, demokratik kamuoyuna ve- rilmek istenen bir gözdağıdır, ama bilinmelidir ki; bu baskılara boyun eğmeyeceğiz," denildi.

"Unutmak yok, affetmek yok, helâlleşmek yok"

Ankara'da depremde ailelerinin düzenlediği ve Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri'nin destek verdiği açıklamada "Unutmak yok, affetmek yok, helâlleşmek yok" denildi.

Açıklamada Tahsin Nihadioğlu için Adalet Komitesi'nden Zeynel Nihadioğlu basın metnini okudu.

"Bugün, aradan 28 ay geçmiş olmasına rağmen, deprem bölgelerinde insanlar hâlâ 21 metrekairelik teneke kutularda, konteynerlerde yaşamaya mahkûm.

Altyapı yok, sağlık yok, güvenlik yok. Yaşam alanlarının ortasına kurulan beton santralleri ve taş ocakları ile halk ikinci kez öldürülüyor; bu kez yavaş ve sessiz bir şekilde.

"İstedığımız tek şey bu katliamda ve sonrasındaki yaşadığımız süreçte sorumluluğu bulunan bütün kişi ve kurumların adil bir şekilde ve hızlıca yargılanıp hakettikleri cezayı en üst seviyeden almalarıdır. Bütün çabamız benzer kıyımların tekrar yaşanmaması için caydırıcı cezalandırma sisteminin bir an önce hayata geçirilmesi içindir."

Topyekûn saldırılara karşı, topyekûn direniş!

Sendika mafyası, çürüme; silkeleme zamanıdır*

Ergün Atalay, kendisi Türk-İş'in başına çöreklenmiş, devlet ve Saray destekli sendika mafyasının önde gelenlerindendir. İşte bu Ergün Atalay, mikrofonların açık olduğunu unutmuş ve Bakan'ın kulağına "uzasa işi karıştıracağız. En azından kapattım böyle" derken, fısıldarken, mikrofonlar sesi dışarıya vurdu. Söyledikleri dışardan duyuldu.

Bunun üzerine, "gizli pazarlık" meselesi gündeme geldi. Atalay, bunun üzerine açıklama gereği duydu ve yaptığı açıklamada, "bugüne kadar ne ülkemi, ne mazlumum, ne de işçiyi sattım" dedi. Perinçek'in Aydınlik Gazetesi, hemen bu beyanatı öne çıkardı.

Fıkra şöyledir: Büyük şehirde bir kadınla yatmaya çalışan genç, ısrarlı aramalarının sonunda, bir "felaket" yaşar. Bir kadınla yatmayı beklerken, Anadolu lu gururunu yerle bir edecek şekilde tecavüze uğrar. Dalgın dalgın şehrin sokaklarında dolaşırken, kalabalıkta bir adamla omuz omuza çarpışır. Çarpıştı adam, "önüne baksana ibne" deyiverir. Genç adam, başını ellerinin arasına alır ve "demek dışardan da anlaşılıyor" der.

Ergün Atalay, Bakan'la, Erdoğan'la, devletle neler yaptığınız, "dışardan anlaşılıyor". Ne fısıltılı konuşmanıza gerek var, ne kapalı kapılar ardına mikrofon var mı bakmanıza gerek var, ne de "ülkemi, mazlumum, işçiyi satmadım" diye Perinçek gazetelerine demeç vermenize gerek var. Dışardan anlaşılıyor. Ayan beyan.

Nasıl mı?

Bu ülkede 2018 yılının ağustosunda döviz kurları fırladı. O günden bu yana, tüketim maddelerine yapılan zam en az %50 civarındadır. Evet, konut satış fiyatları düşmüştür, daha da düşecektir. Kriz böyle bir

şeydir. 100 bin TL'ye mal olan bir konutu 1,5 milyon TL'ye satarsanız, bu balonun bir gün patlayacağını herkes bilir. Bu balon daha tam da patlamadı. 1,5 milyon TL'lik konutlar, henüz 800 bin TL civarındadır. Ama siz de bilirsiniz ki, o pahalı konutlar sizin içindir, halk için değil. Yani, bize ev satış fiyatlarını göstermeyecekseniz, bize keçi boynuzunun fiyatını örnek olarak vermeyecekseniz, fiyatlarda artışın, enflasyonun 2018 yılında %40'ların üzerinde olduğunu bildiğinizi varsayacağız.

Enflasyon %40'lardan fazla iken, siz işçiler adına, 200 bin işçi adına, %8+4 ile sözleşme bağladınız. 2020 için ise %3+3 ile. Şimdi, siz işçileri satmadınız mı?

İşçi satmak, genelevlerde kadın vücudu pazarlamaktan biraz farklı gibi. İşin özü değişmiyor, ama sistem biraz farklı.

Akdoğan, sizin Erdoğan'a bağlılığınız üzerine bir makale yazdı. Sizi bu kadar övmelerinin nedeni, "yahu bu kadar az zamma ben bu işçileri nasıl razı edeceğim" dediğiniz ve Erdoğan'dan size kızgınlık selamları geldiği için midir? Erdoğan devreye girince, %7+4 zammı komik bulduğunuz hâlde, %8+4 zammı "zafer" olarak görmeye başladınız.

Bakan'ın kulağına fısıldadığınız "uzasa işi karıştıracağız, en azından kapattım böyle" sözlerinin, Erdoğan'dan korkunuz nedeni ile olduğunu, arkada süren pazarlıkla ilgili olduğunu anlamamamız mümkün müdür? Dışardan belli oluyor! Ama ne yazık, sizin başınız ellerinizin arasında değil, sizde bir dirhem utanma da kalmamış. Siz, bu "dışardan anlaşılana" her seferinde, sürekli yapıyorsunuz, sizinki artık bir "kaza" olmaktan çıkmış, bir "meslek" olmuştur. Ve

emin olun, meslek olmasından gelen profesyonellik "dışardan belli olmaz" düşüncesi yanlıştır. Belli oluyor ve tüm işçiler, ama tümü, onları nasıl sattığınızı biliyor.

Bu korkunuz nedeni ile söylüyorsunuz, "ülkemi satmadım" diye. İşçileri satınca, ülkenizi satmış olmuyor musunuz? Sizin bulunduğunuz mevki, sendika mafyasının Türk-İş'teki başıdır. Siz Erdoğan olsanız, Kaz Dağlarını da satardınız. Siz bakan olsanız, ülkenizin her alanını satardınız. Siz Türk-İş başkanı-sınız ve işçilerin kanını, alinterini, işçilerin onurunu satmakla yükümlüsünüz ve bunu da her seferinde satıyorsunuz. Satmadığınız bir tek an yoktur.

Enflasyon 2018'de %40. Ya 2017'de, ya 2019'da? Bunları alt alta toplarsanız, işçi ücretlerinin nasıl eridiğini göreceksiniz. Bir işçi, bir maaşı ile, 2016'da ne kadar et alıyordu, şimdi ne kadar alabilir?

2018 yılında acaba elektriğe ne kadar zam gelmiştir? Acaba, doğalgaza ne kadar zam gelmiştir? Acaba benzin fiyatlarına ne kadar zam gelmiştir? Acaba biranın şişesine ne kadar zam gelmiştir? Acaba meyve, sebze, beyaz peynire ne kadar zam gelmiştir?

Acaba içeride süren konuşma şöyle mi sürüyor: Efendim %8+4 diyelim ama, benim de bir yazlığa ihtiyacım var ya da benim de şöyle bir derdim var ya da tüm Türk-İş yönetimi birer yazlık ister. Bunun detaylarını bilmiyoruz. Ama eminiz ki, siz Bay Atalay, siz biliyorsunuz. Ve bu da dışardan belli oluyor.

Ülkede enflasyon %40'larda iken, kamu işçilerine %8+4 ilk yıl ve %3+3 ikinci yıl için önermek, bunu sendika adına imzalamak, satmak değil ise, işçilere ihanet değil ise nedir?

Şimdi, hemen Türk-İş sözleşmesinin ardından

Asalaklar defolun, sendikalar işçilerindir!

Memur-Sen'e, kamu çalışanları için ilk yıl %3,5+3 ve ikinci sene için %3+2,5 önerilmektedir.

Buradan çıkan bazı sonuçlar var.

1- Krizin faturasını işçi ve emekçilere yıkmak denilen şey budur. Enflasyon karşısında alım güçleri düşen işçiler, gerçekte krizin bedelini ödemektedirler.

Devlet, bir yandan, işçi ve emekçileri açlığa mahkûm ediyor, diğer yandan ise, milyonlarca işçinin cebinden her gün 1 TL olsun çalmak için uğraşıyor. Her gün 1 TL çalmak, insanların farkına varmayacakları bir miktardır ama bu milyar demektir. Devlet, vergileri bu nedenle artırıyor, her gün bir başka vergi, bir miktar daha yükseltiyor. Böylece, işçinin cebindeki paranın bir bölümü çalınıyor.

Ve ücretler enflasyonun beş-on kat altında tutularak, krizin faturası esas olarak çalışan milyonlara yıkılıyor.

Bu durum, devletin kimin devleti olduğunun en somut kanıtıdır. Vestel'e, yandaş firmalara trilyonlar bir günde aktartılıyor, kurtarma operasyonları yapılıyor. Ama işçilere, enflasyonun kat be kat altında maaşlar öneriliyor.

2- Bu durumun ana nedeni, işçi sınıfının örgütsüzlüğüdür. Türk-İş başkanı Atalay, hiç korkmuyor. Erdoğan'dan, Saray'dan korkuyor. Onlara işçiler hakkında raporlar veriyor. Direnişin nerede olabileceği, direnişin nasıl önlenebileceğini onlara anlatıyor. Ama işçilerden hiç korkmuyor.

İşçiler örgütsüzdür. Ve kabahatin tümü değilse bile, çoğu, büyük çoğunluğu işçilerindir.

İşçiler başlarında sendika mafyasını tutmaya devam ettikleri sürece, din, ülke vb. adına kendilerini esir hâle getiren, kanlarını emen sendika mafyasını dinledikleri sürece, maaşlarını daha da kaybedecekler, krizin faturasını ödemek zorunda kalacaklar, açlıkla yüzleşecekler, her şeylerini adım adım kaybedecekler, ailelerinin ve çocuklarının geleceği sönecek ve en fazla intihar ederek bu acıya son vereceklerdir.

Bu elbette bir kader değildir.

Ama bu, işçilerin bizzat kendilerinin, kendi iradeleri ile değiştirebileceği bir durumdur. Ne açlık, ne düşük ücretler, ne aşağılanmak, ne kandırılmak, ne sırtında boza pişirilmek, ne soyulmak kader değildir. Ne sendika mafyasına boyun eğmek, ne sendikalarını hayasız-kan emici sendika mafyasına kaybetmek kader değildir.

Bunu değiştirmek işçilerin kendi ellerindedir.

Açıkça, elektriğin gördüğü zammı, suyun, doğalgazın gördüğü zammı, simitin, sigaranın gördüğü zammı, çocuklarının okul malzemelerinin gördüğü zammı bilen bir işçi, karşısına çıkıp %8+4 aldık diye övünen, Bakan'ın kulağına "uzasa işi karıştıracamız, en azından kapattım böyle" diyerek aldığı rüşveti ifade eden, yürüttüğü kirli pazarlıkları itiraf eden bir kişiyi sendika başkanı olarak kabul etmez.

3- Artık, işçiler için, sendika mafyasının egemen-

liğine son verme zamanı gelmiştir. Sendika mafyası çürümektedir. Artık, Bakan'ın kulağına itiraflar yapmaktan kendilerini alıkoyamamaktadırlar. Artık, kriz büyüdükçe, Reis'in emrini yerine getirmek için ne kadar korkutulduklarını itiraf etmek zorunda kalmaktadırlar. Artık, arka planda "istemiyorsam istifa edeyim" sözlerine Akdoğan yanıt vermekte, Atalay ile Erdoğan'ın çok uzun bir geçmişi var, diye yazmaktadır. Her yazdıkları bir itiraftır. Normalde bir sendika başkanının uzun mücadele geçmişi ile övülmesi mümkündür, oysa artık durum öyle değil, Erdoğan ile uzun geçmişi övgü-itiraf karışımıdır.

Sendika mafyası çürümüştür.

Bu yapı dağılmaktadır. Ama bir farkla. Bu sendika mafyası, armut gibi değildir. Çürüyünce kendi kendine düşmez. Daha çok devlet gibidir, çürüdüğü hâlde orada kalmanın bir yolunu ararlar. Bu nedenle, şiddete başvururlar, yalana başvururlar.

İşçilerin, sendika mafyasının düşmesini bekleme-leri doğru değildir. Çürüdüğünü görüyoruz, öyle ise silkeleme zamanıdır. Silkelemeden düşmeyecekler.

Silkelemek için örgütlenmek gerekir

4- Silkelemek, işçi sınıfının esaret zincirlerinden kurtulması demektir. Devlet, patronlar ve sendika mafyası işçi sınıfını esir almıştır. İşçiler açtır, borçludur, gırtlığına kadar borca batırılmıştır, işini kaybetmekten korkmaktadırlar. Bu korkularla davrandıkları sürece, onurlarını da kaybetmeye başlamaktadırlar. Biz buna esaret diyoruz.

Bu esarete son vermek demek, örgütlenmek demektir.

Her yolla, her fırsatı kullanarak, sadece "yasal" yollarla değil, her yolla örgütlenmek gerekir.

İşçilerin dostları, diğer işçilerdir. İşçi sınıfı bir sınıftır ve sınıf dayanışması ile ayakta kalabilirler. Bu nedenle işçiler, kendi içlerindeki balta saplarını temizlemek zorundadırlar. Kendi fabrikalarında devlete bilgi veren, polise çalışanları kendilerinden uzaklaştırmak zorundadırlar.

Sendikalarını geri alabilmek için, fabrikalarda, işyerlerinde örgütlenmek zorundadırlar. Bu örgütlenme, işyeri komiteleri şeklinde olmalıdır. Ve direniş alanı, esas olarak bu işyerleri, bu fabrikalardır.

İşçi sınıfı yeterince örgütlü olsa idi, Atalay, işçileri bu kadar kolay satabilir miydi? Enflasyonun %40 olduğu bir ülkede, işçilere %8+4 sözleşmesini onaylatmak, devletin, kapitalistlerin, sermayenin başarısı değil, sendika mafyasının başarısıdır. Sendika mafyası işçilerden hiç korkmamaktadır. Atalay, işçileri istediği gibi itip kakacağını, istediği gibi dolandırabileceğini, istediği yalana inandırabileceğini düşünüyor olmalıdır. Atalay, işçilerden hiç korkmuyor. Atalay, Bakan'ın kulağına fısıldarken bile işçilerden korkmuyor, diğer sendika mafyası üyelerini nasıl ikna ettiğini anlatıyor. Atalay, işçilerden hiç korkmuyor.

İşçi sınıfı fabrikalarda, işyerlerinde örgütlenmek zorundadır. Bunu defalarca denemek, bir kere daha denemek zorundadır.

İşçi sınıfı, devrimci işçileri izlemek, onların önderliğine başvurmak zorundadır. Devrimci düşüncelere kendini kapatarak, işçi sınıfı, işçi sınıfı olamaz. İşçi sınıfı, hem kendini, hem de tüm toplumu, sömürü çarkından, aşağılanmaktan, horlanmaktan, satılmaktan kurtarabilecek tek devrimci sınıftır.

İşçi sınıfı, "her koyun kendi bacağından" anlayışı ile, bir dirhem ilerleyemez. Esaret zincirlerini kırıp atamaz. "Her koyun kendi bacağından", korkunun bir başka biçimidir. İşçiler kendilerini yalnız, çaresiz hissetsin diye yapılan bir kara propagandadır. Buna karşı çıkmadan, bir bütün olarak işçi kardeşliğini geliştirmeden, bu esaret kırılmaz.

Biz işçiler, yaşamı üretenleriz. Biz işçiler, çalışanlarız. Biz işçiler yeryüzündeki cenneti omuzlarında yükseltenleriz. Buradan gelen bir gücümüz var. Bu güç, "her koyun kendi bacağından" anlayışı ile açığa çıkmaz. Tersine her işçi, kendi başına güçsüz, çaresiz kalır. Onu koruyacak ne kanun var, ne polis, ne de başka bir şey.

Her şeyi üreten, toplumun en büyük gücü olduğu için, işçileri esir tutmak üzere bir seri düzenek kurulmuştur. Bu sendika mafyası bunun için vardır. Atalay ve ekibinin, sendika mafyasının esas görevi, işçileri sessiz, sedasız, koyun gibi tutabilmektir. Bir yandan devletin adamlarıdır bunlar, bir yandan patronların, bir yandan yanlarında çeteler vardır, bir yandan arkalarında polis gücü. İşte tüm bunlar, işçi sınıfının gücünden duyulan korku nedeniyledir. Bakkalların isyanını önlemek için böyle bir organizasyon yoktur. Bu, işçi sınıfının ayağa kalkmasını önlemek içindir. İşçi sınıfı köle olarak kaldığı sürece, efendiler dünyadaki cennetlerini sürdürebilirler. Gerçek budur.

Bu nedenle, işçi sınıfının devrimci harekete uzak kalarak ayağa kalkması, esaret zincirlerini kırması mümkün değildir.

Bugün, 2019'un Ağustos ayında, işçi sınıfının ayağa kalkması, işçi sınıfının devrimcileşmesi için olanaklar vardır.

İşçileri, devrimci işçileri, kendi saflarımıza, devrimci sosyalizm saflarına, Kaldıraç saflarına, İşçi Gazetesi saflarına davet ediyoruz. Şimdi zamanıdır.

Krizin faturasını gerçekten ödemek istemiyorsak, yol budur.

5 Haziran; Dünya Çevre Günü değil, Ekolojik Yıkımla Mücadele Günü

Yaşam alanı savunucuları yaptıkları açıklamalarla doğanın koruması için mücadele çağrısında bulundu.

Polen Ekoloji Kolektifi, Dünya Çevre Günü'nü mücadeleyle kutlama çağrısı yaparak; "Tarihin bu altüst oluş anında, bugünkü yaşam alanlarımızı mümkün kılan iklim koşullarının dayandığı gezegenin kritik ekosistemlerinin geri dönüşsüz kırıma noktalarından geçtiği, tüm canlılığı yokoluşun eşiğine götüren bu ilerleyişe karşı kurtuluşun, mutluluğun, herkesin tüm yeteneklerini sonuna kadar geliştireceği bir yaşam hakkının ufukta olduğunu söylüyoruz. Mücadeleyle geçirdiğimiz her zorlu gün bizi bu yeni yaşamı inşaya hazırlıyor, götürüyor," ifadelerini kullandı.

Doğu Akdeniz Çevre Dernekleri ve Mersin Çevre Platformu, "5 Haziran Dünya Çevre Günü" ile ilgili yazılı bir açıklama yaptı. Açıklamada, ülkeyi yönetenlerden Halkın İklim Kanunu'nu yapmalarını talep ederek tüm yerel yönetim ve kitle örgütlerine doğanın koruması için mücadele çağrısı yapıldı.

Plastiksiz Türkiye Platformu, Türkiye'nin plastik kirliliği krizine karşı daha etkin ve kararlı adımlar atması gerektiğini

vurguladı. Platform, bağlayıcılığı olan bir küresel plastik anlaşmasının, bu sorunun çözümü için kritik önem taşıdığını belirtti.

Adana Çevre Platformu, kapitalizmin doğaya ve yaşam alanlarına verdiği zarara dikkat çekerek, "Artık farkındalık dönemi geçti, artık mücadele etme zamanı," ifadesini kullandı.

Ege Çevre ve Kültür Platformu (EGEÇEP) ise "Ege Bölgesi sanayileşme, kentleşme ve nüfus artışı gibi sorunların paralelinde birçok çevre-ekoloji sorununun kısacasında. Egelilerin sağlıklı kentlerde yaşama haklarını, havayı, suyu, toprağı koruyarak doğadan ve yaşamdan yana mücadeleleri sürdürüyor. Tüm Egelileri ekolojik yıkıma karşı sürdürdükümüz direniş ve dayanışmada birlikte yol yürümeye davet ediyoruz," ifadelerini kullandı.

Bilim insanları küresel ısınmaya en çok kimin yol açtığını buldu

Nature Climate Change dergisinde yayınlanan bir araştırmaya göre küresel ısınmanın üçte ikisinden zenginler sorumlu.

Araştırmaya göre en zengin yüzde 10'luk azınlık iklim değişikliğine, yüzde 90'ının tamamından neredeyse yedi kat daha fazla katkıda bulunuyor. En üstteki yüzde 1'in etkisi ise en alttaki yüzde 99'dan 20 kat daha fazla.

Dergideki makalede, 2019'dan bu yana en zengin yüzde 10'un, özel tüketim ve yatırımlar yoluyla küresel emisyonun neredeyse yarısına yol açtığı belirtildi. En fakir yüzde 50'nin payı ise 10'da bir düzeyinde.

Makalenin yazarlarından Carl-Friedrich Schleussner; "Eğer herkes küresel nüfusun en alttaki yüzde 50'si gibi emisyon üretseydi, dünya 1990'dan bu yana asgarî düzeyde ek ısınma görürdü. Bu dengesizliği ele almak adil ve etkili iklim eylemi için hayati önem taşıyor," diyor.

Samandağ'da Gürkal İnşaat mahkeme kararı tanımıyor

Hatay'da mahkeme kararlarına rağmen çevre katliamı durmuyor.

Kentin dört bir yanında mahkeme kararlarını tanımayan şirketler faaliyetlerini sürdürmeye devam ediyor. Bunlardan biri de Samandağ'daki Gürkal İnşaat'a ait beton santrali. Mahkeme kararlarına rağmen faaliyetini sürdüren beton santraline karşı yurttaşların mücadelesi de devam ediyor.

Geçtiğimiz günlerde ANKA'ya konuşan Samandağ Belediyesi Özel Kalem Müdürü Sergen Doğru süreci takip ettiklerini belirterek, "Yürütmeyi durdurma kararı iptal edilmez ise tekrar belediye yasal işlemi uygulamaya devam edecek," diye ekledi.

"Maden ararken de ÇED yapılmalı"

Tokat merkeze bağlı Çalbaba, Killik ve Günçalı köyleri arasında yapılan altın madeni arama sondajlarına verilen arama ruhsatının iptali davasının reddedilmesi istinaftan döndü. Evrensel'den Özer Akdemir'in haberine göre mahkeme arama faaliyeti sırasında da ÇED sürecinin işletilmesi gerektiğine karar verdi.

Yerel mahkemenin kararına itiraz gerekçeleri

Yerel mahkemenin kararını bir üst mahkeme olan Samsun Bölge İdare Mahkemesine taşıyan davacılar kararın bozulmasını istedi. Bölge İstinaf Mahkemesine yapılan başvuruda; keşif ve bilirkişi incele-

mesi yapılmaksızın karar verildiği, alanda ve yakın çevresinde yer alan korunun doğal alanların, korunması gereken biyoçeşitliliğin, değerli su kaynaklarının, tescilli ovaların, 1. derece sit alanı olarak tecil edilen arkeolojik kalıntıların, tarım alanlarının, aktif fay hattının, mera ve yaylakların, DSİ isale hattı ve göletin, hayvancılık ve arıcılığın, 250-560 arası yaşlarda 5 adet anıt ağacının, Çalbaba İnanç Merkezi'nin gözetilmediği, bu ağaçların yöre halkı tarafından kutsal sayıldığı ve dilek tutulduğu, tarım ürünlerinin, yeraltı sularının, besin zincirinin zarar göreceği, zararın kümülatif etki hesabının yapılmadığı, ÇED sürecinin işletilmediği, işlemin haksız ve hukuka aykırı olduğu, eksik incelemeyle karar verildiği, mahkeme kararının kendi içinde çelişkiler taşıdığı gibi gerekçeler ifade edildi.

Yöre halkının kararlı duruşu kazanımla sonuçlandı

Başvuruyu görüşen Samsun Bölge İdare Mahkemesi arama ruhsatının detay arama dönemini de kapsadığı, Maden Yönetmeliğinde detay arama döneminde yarma, kuyu açma ve sondaj gibi işlemlerin yapılması gerekeceğinin belirtildiği, çevresel etki değerlendirmesi kararı aranmayacak faaliyetler içerisinde sondajlı maden arama faaliyetinin sayılmadığı, ÇED Yönetmeliğinde maden arama projelerinin çevresel etkileri ön inceleme ve değerlendirmeye tabi projelerden olduğu, maden arama faaliyeti kapsamında yapılan çalışma için ÇED Yönetmeliği çerçevesinde sürecin işletilmesi gerektiği gibi gerekçeleri sıralayarak Tokat İdare Mahkemesinin kararını oy birliği ile bozdu.

Ya ölü yıldızlara hayatı götüreceğiz ya dünyamıza incek ölüm!

Kadın özgürlüğü, emek mücadelesi ve sınıf çelişkisi: Kurtuluş birlikte mümkündür

Süreyya Kora

önemli deneyimler üretmişlerdir. Sovyetler Birliği, 1917 Ekim Devrimi'nin ardından kadınlar için radikal reformlar gerçekleştirmiştir. Kadınlar, seçme ve seçilme hakkını elde etmiş, boşanma ve kürtaj hakkı yasalaştırılmış, kreşler, yemekhaneler ve çamaşırhaneler kamusal hizmet haline getirilerek ev içi emeğin toplumsallaştırılması yönünde adımlar atılmıştır. Bu uygulamalar, kadının hem üretim sürecine eşit katılımını sağlamayı hem de özel alanla sınırlanmasını kırmayı hedeflemiştir.

Küba'da 1959 devrimi sonrası kadınlar eğitim seferberliklerinde öncülük etmiş, Kadın Federasyonu'nun çalışmaları sayesinde kadınların üretime katılımı artırılmış, ev içi rollerin yeniden paylaşımı teşvik edilmiştir. Kadınlar, üretimin örgütlü bir parçası haline gelirken, devrimci süreçte özneleşmişlerdir. Vietnam ve Çin gibi ülkelerde de kadınlar, kolektif üretim birimlerinde etkin roller üstlenmiş, feodal kalıntılarla ve ataerkil geleneklerle mücadele politikalarının parçası olmuşlardır. Tüm bu örneklerde kadınların kurtuluşu, yalnızca "kadın olmak" üzerinden değil, üretim ilişkilerindeki yerleri üzerinden ele alınmış, yani kadın emeğinin özgürleşmesiyle birlikte düşünülmüştür.

İşçi sınıfının yeni yeni boy gösterdiği 19. yüzyıl sonlarından itibaren kadın işçiler erkeklerle beraber grevlerde, eylemlerde ön saflardaydı. Çarlık Rusya'sında, 1878'deki Novaya Pryadil fabrikası grevi, 1895'teki Nisan Ayaklanması, 1894-1896 arası dokuma işçilerinin ağırlıkta olduğu tarihsel grevler öne çıkan grevlerdi. Bu döneme dair Kollontai "emek hareketine katılmak, kadınları sadece emek güçlerini satan insanlar olarak değil, birer kadın, eş, anne ve ev kadını olarak da özgürlüğe yaklaştırdı (...) grev dalgası geçer geçmez ve işçiler zafer kazanmış ya da kaybetmiş olarak işlerinin başına döner dönmez kadınlar dağılacak ve eski soyutlanmış konumlarına geri döneceklerdi," demiştir. Yine bu dönem de kadın özgürlük hareketinin, emek hareketiyle birleşmeye muhtaç olduğunu gösteren örneklerden biridir.

Rosa Luxemburg, kadın özgürlüğünü sınıf mücadelesiyle birlikte ele almanın zorunluluğuna dikkat çekerken, mücadelelerin parçalanmasının tehlikesine işaret eder: "Sosyalizm olmadan kadın kurtuluşu mümkün değildir, ama kadınlar olmadan da sosyalizm olmaz." Bu ikili bağ, hem kadınların sınıf mücadelesi içinde aktif özneleşmesini hem de sosyalist mücadelelerin kadınların özgül sorunlarını görmezden gelmemesini zorunlu kılar. Luxemburg'un sözleri, günümüz kadın hareketleri açısından hâlâ geçerlidir: Kadın mücadelesi ne zaman sınıf gerçeğinden koparsa, ya sistem içine entegre olur ya da yüzeysel haklar düzeyinde sınırlandırılır.

Günümüzde de kadınların hem toplumsal hem sınıfsal sömürüye karşı verdiği mücadeleler bu tarihsel bağın güncel izdüşümüdür. Arjantin'deki "Ni Una

Menos" hareketi, kadın cinayetlerine karşı örgütlenen feminist grevle birlikte, kadın işçilerin üretimden çekilerek sistemi felce uğrattığı bir eyleme dönüştü. Türkiye'de pandemi sürecinde artan güvencesiz çalışma koşulları ve düşük maaşlara karşı direnişe geçen tekstil işçisi kadınlar, Polonya'da kürtaj hakkı için sokakları bırakmazken kadın işçilerin çalışma koşullarını da gündem eden kadınların direnişi yine bunun güncel örnekleri. Kadınların direnişi, ne yalnızca "kadın" kimliğiyle ne de sadece "emekçi" kimliğiyle açıklanabilir. Bugünün mücadelesi, her iki eksenin birleştiği yerde büyüyor. Özgürlük, ancak bu kesişimden doğan kolektif bir bilinçle kazanılabilir.

Kadın özgürlüğü, ev içindeki görünmeyen emeğin, iş yerindeki güvencesiz emeğin, sokaktaki değersizleştirmenin karşısında yükselen bir toplumsal dönüşüm çağrısıdır. Bu çağrı, ancak sınıf mücadelesiyle birleştiğinde gerçek anlamına kavuşur. Kadınlar için nihai özgürlük, yalnızca hak kazanımlarıyla değil, sömürü ilişkilerinin ortadan kaldırılmasıyla mümkündür. Ve bu yalnızca bir cinsiyet meselesi değil, bir sınıf meselesidir. Unutmayalım: Emek sömürsü son bulmadan, kadın özgürlüğü tam anlamıyla gerçekleşemez. Ataerkinin kökleri, kapitalist üretim ilişkilerinde saklıdır. Kadının kurtuluşu, sınıfın kurtuluşuyla birlikte mümkündür.

"Kadına karşı ezeli önyargıları ortadan kaldırma gücünü gösteren yalnızca canlı, devrimci rüzgarlardır ve ancak yeni insanlık, üretken-emekçi halk, yeni bir toplum kurarak kadının tümüyle eşit haklara ve özgürlüğüne kavuşmasını sağlamayı başarabilecekler."

Aleksandra Kollontay

(Kollontay / Özgür Bir Kadın Komünistin Otobiyografisi, Belge Yayınları, syf 53)

Kadın özgürlüğü mücadelesi son yıllarda çok daha geniş yankı buluyor; kadın hareketi yükseldikçe, kadınların kazanımları da artıyor. Kadına yönelik şiddet, cinsiyetçilik, eşitsizlik ve sömürüye karşı verilen mücadeleler dünyanın dört bir yanında yükseliyor. Ancak bu mücadelelerin gözden kaçırılmaması veya eksik edilmemesi gereken önemli bir boyutu var: Kadın emeği ve sınıf çelişkisi. Çünkü tarihin de gösterdiği üzere, kadınların toplumsal eşitliği ve özgürlüğü, yalnızca hukukî ya da kültürel kazanımlarla değil, aynı zamanda emek sömürsünün ortadan kaldırılmasıyla mümkündür. Ataerki ile sınıflı toplumların ilişkisi görmezden gelinemez; zira biri diğerini besler, büyütür ve yeniden üretir. Kadınların kurtuluşu, sınıfsız bir dünyaya olan ortak yürüyüşün ayrılmaz bir parçasıdır.

Kadın emeği, kapitalist üretim biçiminin vazgeçilmez bir ögesidir. Kadınlar, hem ücretli emek gücü olarak düşük maaşlarla, esnek ve güvencesiz koşullarda çalıştırılır; hem de ev içinde görünmeyen, ücretsiz emeğiyle sistemin yeniden üretimini sağlar. Bu durum, yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda ideolojik bir tahakküm mekanizmasıdır. Kadının emeği değersizleştirilerek, onun toplumsal konumu da aşağı çekilir. Sermaye düzeni, kadınları hem işgücünde ucuz işçi hem de evde ücretsiz bakıcı, öğretmen, aşçı, temizlikçi, hemşire kılar. Clara Zetkin'in ifadesiyle: "Kadının kurtuluşu, yalnızca sosyalizmin zaferiyle mümkündür." Bu söz, yalnızca bir tarihsel tespiti değil, günümüz mücadelelerine de ışık tutar. Çünkü kadınların maruz kaldığı eşitsizlikler, sistemin çeperindeki birer "sorun" değil, bizzat merkezindeki sömürü ilişkisinin ürünüdür. Kadınları nihai olarak kurtaracak olan, onları eşitlik içinde yaşatacak olan, bu sömürü ilişkisini ortadan kaldırmaktır.

Tarih, kadının özgürlüğü ile emek mücadelesi arasında kurulan bağın somut örnekleriyle doludur. Sosyalist devrimler bu bağlamda, eksiklerine rağmen, kadın emeğini görünür ve özgür kılmak adına

Kadın, yaşam, özgürlük!

“DYO Boya işçisi korkuyu Körfez denizine bıraktı”

İşçi Birlikleri Sendikası (İŞÇİ-SEN) olarak, TİS süreci tıkandığı için grev silahını kuşanan DYO Boya işçilerine, grevlerinin 12. gününde dayanışma ziyaretinde bulunduk. Fabrika önünde Petrol-İş Sendikası Gebze Şube Başkan Yardımcısı Dönmez Aytekin'den sahada ve

masadaki sürece dair son gelişmeleri dinledik.

Bu röportajı hazırladığımız sırada, 2 Haziran'da gerçekleşen görüşmeden bir sonuç çıkmadı. Petrol-İş Sendikası taleplerini yinelerken, DYO patronu zam teklifinde değişikliğe gitmedi.

Merhabalar. Hoş geldiniz... Öncelikle işçi sınıfının burada sesinizi, işi sınıfının yaşadıkları sorunları, sıkıntıları paylaştığınızdan dolayı işçi arkadaşlarım adına teşekkür ediyorum...

Ben Petrol-İş Sendikası Gebze Şube Başkan Yardımcısı Dönmez Aytekin... 12 gündür DYO Boyada haklı nedenlerle bir grev yaşıyoruz. Bu fabrikanın geçmişine bakarsak, 40 sene öncesinde bir grev yaşanmış. Buradaki işçi arkadaşlarımız grevin ne olduğunu hiç bilmiyordu ama burada bir aile gibi çocuklarıyla birlikte grev yerindeler, gece saat üçte de olsa da beşte olsa hiç eksik olmuyorlar. İşçi kardeşlerimize teşekkür ediyorum.

Biz burada toplu sözleşmeye 1 Ocak'tan itibaren oturduk. Oturduğumuz günden bu yana 8-10 tane müzakere yaptık. Geldiğimiz noktada işveren tarafı yüzde 60'ta diretirken, bizim

tarafımızda da yüzde 117 ücret artışı talebi devam ediyor... Ondan dolayı da greve çıktık. Grevimizi onurlu şekilde yürütüyoruz.

İşçi arkadaşlarımız inandı, güveniyor, kaybedecekleri hiçbir şeyleri yok. Kaybedecekleri 27-30 bin lira bir ücret. Ama sermaye tarafı milyon dolarlarını kaybetmek istemiyor tabii... Biz sonuna kadar mücadelemizi vereceğiz.

Genel merkez ve şube başkanımızın katılımıyla bugün (2 Haziran) İzmir'de bir toplantı var. Sermaye, eğer iyi niyetli ise, bugün bayramdan önce işçi arkadaşlarımızı sevindirmesini bekliyoruz. Eğer sevindirmezler ise bayram sonrasına bıraktıkları toplu sözleşme sürecinin daha da sertleşeceğini düşünüyorum. (Bu görüşme sonuçsuz kaldı -İG)

Herkes bayrama gidiyor. Sermaye tarafı lüks yerlerde yaşarken, tatiller yaparken işçi sınıfı sefalet ücretiyle ev geçimini sağlamaya çalışıyorsa bu saatten sonra geri adım atmaz. Bundan sonraki süreçte işverenler düşünsün. Patronlar iki elinin arasına kafasını alsın düşünsünler, biz neden bu işçiyi mağdur ettik ki greve çıktılar diye...

Tabii, bizim amacımız grev değildi. Grevi amaç değil, araç olarak kullanıyoruz. Biz her iki tarafta da açığız, masada çözülmesini istiyoruz. Çözerlerse, biz iyi niyetliler diye işçi kardeşlerimizi anlatırız. Ama çözmezlerse, bu işçiyi hâlâ mağdur ediyorlarsa kendileri düşünsünler.

Öyle bir süreçteyiz ki, bu ülkede enflasyon yüzde yüzlerin üzerinde ama işçi sınıfına dayatılan yüzde 44.75 diye söyleniyor. Hepimiz marketlere, alışveriş merkezlerine gidiyoruz, enflasyonun ne olduğunu hepimizi görüyoruz ama sermaye tarafı bu enflasyonu görmüyor, görmemezlikten geliyor.

15-16 Haziranların kokusu geliyor artık... 15-16 Haziran'ın mimarı da Kocaeli-Gebze, Kartal tarafından yola çıkan işçi kardeşlerimizdi. İşçi sınıfı artık gözünü açtı, eski işçi değil. İşçi korku politikasını kaldırdı attı. DYO Boya işçisi de korkuyu Körfez denizine bıraktı.

İşveren buradaki direnişi, grevi ve kararlılığı görmüş olsun. Sonuna kadar götüreceklerini herkes bilsin. Bu işçi sınıfını kimse yıldırılmaz, bölemez, parçalayamaz. Bu işçiler tamamen tek yürek olmuş, ailecek gelip bu kapının önüne direniyorlarsa, evlerine bir lokma götürmek için; sefalet ücreti değil biraz daha refah içinde yaşamak istedikleri içindir. Eğer burada kiralar 15-20 bin lira ise, 30 bin lira ile çalışıyorsa bunu da düşünceleri lazım.

Bizi burada ziyaret ettiğinizden, sesimiz olduğunuzdan dolayı, DYO Boya işçileri ve Petrol-İş Sendikası adına teşekkür ediyorum.

DYO Boya'da grev sürüyor

Yaşar Holding bünyesindeki DYO Boya ile işçilerin örgütlü olduğu Petrol-İş Sendikası arasında süren Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine işçiler 22 Mayıs'ta greve çıktılar.

Türkiye'nin en büyük 500 sanayi kuruluşu listesinde 226. sırada yer alan DYO'nun biri İzmir Çiğli Organize Sanayi Bölgesinde diğeri Kocaeli Dilovası'nda olmak üzere iki fabrikası var. İzmir'de 300, Dilovası fabrikasında 260 dolayında işçi çalışıyor. Sendikanın açıklamasına göre işçilerin mevcut ortalama ücreti brüt 38 bin TL.

İşçilerin TİS masasına taşıdığı ücret talebi yüzde 117. Buna karşın şirket yüzde 57'lik artış önerisini yüzde 60'a çıkardı ve dahası yok dedi.

Sefalet ücretini kabul etmeyeceğiz diyen işçilerin grevi kararlılıkla sürüyor.

Yaşasın sınıf dayanışması!

Grev alanı sıkça dayanışma ziyaretleriyle şenleniyor. Aralarında İŞÇİ-SEN'in de bulunduğu çok sayıda emek örgütü, Petrol-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu fabrikalardan işçiler, "Yaşasın sınıf dayanışması", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganlarıyla grevin sesini büyütüyorlar.

Kâr milyarlarca, işçiye düşen pay yüzde 10 bile değil!

İşçiye sefalet ücreti dayatan DYO, İstanbul Sanayi Odasının verilerine göre 2025 yılının ilk 3 ayında 2,4 milyar TL gelir elde etti. Şirketin 1033 çalışanına bu gelirden ayırdığı pay ise yüzde 8 seviyesinde oldu.

Toplam 32 ülkeye ihracat yapan DYO, 2024 yılında 16,8 milyon dolar gelir elde etti. Şirketin 2024 yılı net satışları ise 10,7 milyar liraya ulaştı.

Direnerek öğreneceğiz, örgütlü güç ile kazanacağız!

“İşveren!”*

“Milyonlarcası elmanın düştüğünü gördü,
ancak sadece Newton ‘neden’ diye sordu.”
Bernard M. Baruch

“Entelektüelin misyonu, dünyanın efendisi hâline
gelmiş
haksız ve yanlış karşısında cümle âlem diz çökerken
bile,
ayakta kalıp ona insanlık bilinciyle karşı
çıkmaştır.”
Julien Benda

Kelimeler ve kavramlar köleleştirmenin de özgürleşmenin de aracı olabiliyor... Fakat gerçek dünyada daha çok sömürünün, baskının, sosyal eşitsizliğin, bir bütün olarak egemenliğin hizmetinde oldukları tartışmasızdır... İşte bu durumu sorun edene de **entelektüel** deniyor. “**Aydın**” denilen aynı şey değil. Bizde diplomalılara “aydın” deniyor... Aydın, eğitilmiş olmaya, bir uzmanlığa, bir mesleğe gönderme yapar. Uzman, maddî sosyal gerçekliğin çok küçük veçhesi hakkında bilgi sahibidir ama **bütünden** habersizdir... Ağacı görür de ormanı görmez... Elbette bunu söylemek, herkes her şeyi bilmeli demek değil, bununla sınırlı bakışın-kavrayışın sınırı hatırlatılmak isteniyor...

Oysa, **gerçek (hakikât)** bütündedir ve entelektüel bütüne odaklanandır...[1] Aslında kelimelerin ve kavramların nasıl yanlışlama yarattığına dair çok sayıda örnek verilebilir. İşte, **kapitalist** denmiyor da **işveren** deniyor... İşveren denerek, sadece emek sömürsü yok sayılmış olmuyor, bir de kapitalist alacaklı hâle geliyor, **zira vermek borçlandırmaktır, alacaklı duruma gelmektir...** Birine bir şey verdiğinizde alacaklı duruma gelirsiniz... Almak borçlanmaktır... Kapitalist sadece işçileri sömürerek sermayesini büyütmez. Toplanan vergiye de al koyar ki, ona **teşvik** diyorlar... Kapitalist ne kadar vergi vereceğine kendi karar verir... Zaten mevzuat da işini kolaylaştıracak şekilde dizayn edilmiştir... Yasaların nasıl yapıldığı da bilindiğine göre... Tabii bir de **vergi muafiyeti** denilen var...

Türkiye’de milyonlarca insan neden işsiz, açlıkla, yoksullukla cebelleşiyor? Aldığı ücretle geçinmekte zorlanıyor? Sebebi bir sır değil... Ülke kaynakları bir avuç **iş bitirici kapitalist ve şürekâsı** tarafından yağmalandığı, talan edildiği için... Kapitalist insanlara iş verdiği için önemli sayılır ama insanların neden kapitalistlere emeğini satmak zorunda sorusu sorulmaz! **Üretmek ve yaşamak için gerekli araçlardan mahrum edildikleri için değil mi?** İyi de ne olmuş da insanlar proleterleşmiş, üretim ve yaşam araçlarından mahrum edilmiş?

Devletin aslî işlevi mülk sahibi egemenleri yoksullardan korumaktır. Ona “millî güvenlik” diyorlar... Fakat devletin ordusu, polisi, jandarması yetmiyor ki, bir de “özel güvenlikçi” var... İnsanlar “özel güvenliği” sorun etmiyor... Neyi sorun ediyorlar ki... Bir devlet kurumunun güvenliğinin özel güvenlik şirketine bırakılması ne demektir? Aslında bu sorunun cevabı bir sır değil... Artık, **kamu, kamu hizmeti** kavramı

Fikret Başkaya

defterden silinmekte... Güvenlik de bir kâr aracına dönüştürülmüş durumda... Artık güvenliğinizden de kâr ediyorlar...

Kapitalizm varlığını ücretli emek sömürsüne, karşılığı ödenmeyen kadın emeği sömürsüne, doğa yağma ve talanına borçludur. Kapitalist sömürdüğü **işçiyi insan saymaz, ona öyle muamele etmez, onun için işçi (insan) üretim için gerekli şeylerden (girdilerden) sadece biridir...** Bir üretim girdisidir... Aksi hâlde “iş kazası” denilen bir istisna olurdu... Her yıl binlerce işçi ölmez, yaralanmaz, hayatı karar-mazdı... Aslında iş kazası değil, işveren (kapitalist) cinayeti demek gerekiyor... Kapitalist iş güvenliği harcamalarını ne kadar kısarsa, kâr da o oranda artar, sermayesi büyür... Mesele Soma, Amasra, Ermenek ve başka yerlerdeki binlerce işçinin katledilmesinin yegâne nedeni, **iş-güvenliği için yapılması gereken harcamalardan sakınılmasıdır...** Kapitalist işçinin akıbetiyle ilgili değildir. İhtiyacı olduğunda istihdam eder, gerekli görmezse de kapı dışarı eder...

Kapitalist vahşi bir rekabet ortamında sermayesini büyütmeden varlığını sürdürülemez. Zira kapitalizm sınırsız büyüme, yayılma, genişleme eğilimine ve dinamizmine sahip bir sistemdir... Her bir kapitalist veya kapitalist işletme, **büyüme veya yok olma ikilemiyle yüzleşmek zorundadır...** Başka türlü ifade edersek, kapitalist “**ileriye doğru kaçmak zorunda olan biridir**”... Onun bireysel iradesinin bir değeri yoktur. Burada durayım, bana bu kadarı yeter diyemez... Esasen **kapitalist, sermayenin insan suretindeki tezahürüdür...**

Kapitalizm **etik değerlere** külliye yabancılaştırmış, netameli bir sistemdir... üstelik aşırılık ve ölçsüzlüklerle de malûldür. Oysa **etik**, sınır demektir. Potansiyel olarak yapılabilir olandan sakınmaktır... Kapitalizm sınırsız büyüme, genişleme, yayılma dinamizmine sahiptir ama bu dünyanın kaynakları sınırlıdır... Bir zaman geliyor şimdilerde olduğu gibi, sınırsız büyüme doğal kaynakların sınırına dayanıyor ve genel bir **sürdürülemezlik durumu** ortaya çıkıyor...

Üretim ve yaşam kaynakları ve araçları dar bir mülk sahibi kapitalist sınıfın özel mülkü olmaya devam ettikçe, bu dünyada hiçbir temel sorunun çözüme kavuşması mümkün değildir... Kapitalistler sadece insanları sömürüyor, yaşam için gerekli araçlardan mahrum etmiyor, doğa yağma ve talanıyla

şamın temelini de aşındırıyorlar... Artık insanlığın ve uygarlığın geleceği **işverenlerden kurtulmaya, işverenlerin işine son vermeye indirgenmiş bulunuyor...** Boşuna ne ile cebelleştığını bilmek önemlidir denmemiştir...

İnsanlar büyüme, kalkınma, ilerleme... vaadiyle aldatılıyor, oyalanıyor... Lâkin neyin nasıl büyüdüğü, büyüyenin aslında ne olduğu, kimin için ne anlama geldiği hiçbir zaman gerektiği gibi tartışılmıyor, sorun edilmiyor... O kadar büyümeden sonra durum ortada değil mi? Aslında büyüyen sermaye, doğa yağma ve talanı, **insanın özünün ve canlı doğanın aşındırılması...** Ve sonuç ortada... İnsanlık ve uygarlık her geçen gün uçuruma daha çok yaklaşıyor... Doğanın dengesi hızla bozuluyor, iklim krizi almış başını gidiyor, canlı türleri hızlı bir tempoyla yok oluyor... Ve insanlar ahmakça **tüketiyorum, yok ediyorum öyleyse varım diyor...**

İvedilikle yapılması gereken, insana, topluma, doğaya zarar vermeden, yaşamın temelini aşındırmadan yol alamayan kapitalist vahşet düzeninden çıkmaktır... Eğer geç kalınırsa geriye kurtarılabilecek bir şey kalmaya bilir...

Gerçek durum böyle ama “yeryüzünün efendileri” ve siyasetçi erbabı başka şarkılar söylüyor, başka şeylerin peşinde... **Siyaset şeylerin gerçeğine dokunmuyor, teğet geçiyor...**

Bu netameli süreç, bu kör gidiş ancak **radikal bir paradigma değişikliğiyle durdurulabilir...** Velhasıl, insanlığın ve uygarlığın geleceği vakitlice aracın rotasını değiştirebilmeye indirgenmiş bulunuyor... **Değiştirmek için de anlamak gerekiyor, işte bu nedenle de entelektüel etkinlik, eleştirel düşünce hayatı önem taşıyor...** Boşuna “anlamak aşmaktır” denmemiştir...

[1] “Entelektüel” kavramıyla ilgili olarak bkz: Mete K. Kaynar: Türkiye’nin Lanetlisi: Bir Muhafif Fikret Başkaya ile Sohbetler, İletişim Yay. 2021.

* kaldirac4.org sitesinde 1 Haziran 2025 tarihinde yayınlanan yazıdır.

Çürümüş kapitalizm tarihin çöp sepetine!

Recknitt grevi...

“Sadece ekmek istemiyoruz, ailemizle beraber güzel, mutlu bir hayat sürmek istiyoruz”

Tuzla’da bulunan **Reckitt Benckiser**de Petrol-İş Sendikasında örgütlü işçiler 27 Mayıs’ta greve çıktılar. Sözleşme döneminde Reckitt patronu ile ücret zammı pazarlığında anlaşamayan işçiler grevlerini kararlılıkla sürdürüyorlar.

İşçilerin toplu iş sözleşmesindeki talebi birinci altı ay için yüzde 60, ikinci altı ay için yüzde 50’lik bir zam. Reckitt patronun teklifi ise ilk altı ay için yüzde 45, ikinci altı ay için yüzde 15.

Reckitt Benckiser sağlık, hijyen ve ev ürünleri malzemeleri üreten İngiltere merkezli çok uluslu bir şirket ve dünya genelinde 40 binden fazla işçisi mevcut.

İşçi Birlikleri Sendikası (İŞÇİ-SEN) olarak grevdeki işçilerden Abdullah Sürme ve Mahmut Emin Çalık ile röportaj gerçekleştirdik. İşçi Gazetesi okurlarıyla paylaşıyoruz.

Merhaba. Kaç yıldır ve hangi bölümlerde çalışıyorsunuz?

A. Sürme: 18 yıldan beri çalışıyorum. Evliyim, iki çocuğum var.

M. E. Çalık: 17 yıldır buradayım. Evliyim, 3 çocuğum var. Burada hat ve dolum operatörüyüm. Aynı makinada çalışıyoruz.

İzmir’de DİSK’e bağlı Genel-İş Sendikasında örgütlü işçilerin TİS sürecinde eşit işe eşit ücret talebi vardı. Edindiğiniz bilgilere göre buna benzer bir talebiniz de var sanırım. P&G ve Unileverde çalışan işçilerin sadece yan haklarını ücret olarak topladığınızda sizin net ücretinize gelen bir durum söz konusu. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

A. Sürme: Biz buraya ilk girdiğimizde asgarî ücretin 3 katı yaklaşık maaş alıyorduk. Normal maaşımız asgarî ücretin 3 katı, sosyal haklarla beraber belki 3 buçuk katını buluyordu. Pandemide başka fabrikalara ara zam verildi, bizlere verilmedi. Bizim sözleşmelerimiz kısır döngüde geçtiği için gittikçe asgarî ücret seviyesine yaklaştık. Bizim ortalamamız şu anda sözleşmeden önce 50 bin brüt bandında. Yani 55-60 bin civarı brüt bandında gidiyor. Net ücretimiz de 30-35 bin bandında.

Diğer fabrikalara baktığımız zaman 3-4 sene önce mesela Mutlu Akü bizden düşük ücret alıyordu. Mutlu Akünün şu anda 10 senelik işçisi giydirilmemiş tek maaş üzerinden brüt 95 bin alıyor. Biz ise brüt 40 bin seviyelerindeyiz. Biz aslında kendi segmentimizdeki fabrikalarla aynı eşit mesafede olmasa da onlara yakın bir ücret talep ediyoruz.

Aslında istediğimiz çok bir şey değil. Biz maaş

bandında, eskiden çalıştığımız hakları geri almak istiyoruz. Sosyal haklarımız var, sosyal haklarımız kaybolmuyor, aynı seviyede duruyor, artışlarımız oluyor. Ama bizim esas hedefimiz burada ücret. Sabit ücreti ben almıyorsam 3 ay sonraki sosyal hakların giydirilmiş şekliyle alınması bize pek bir avantaj getirmiyor. Çünkü aylık bazda bakıyoruz. Bu ayda 30 bin lira alacağıma 60 bin alayım ki evime rahat ekmek götüreyim. 3 ay sonra aldığım ikramiye beni ancak ne yapar, o gün kenara para koymamı sağlar. Ben maaşla kenara para koyamıyorum çünkü. Kenara para koyamadığımız zaman ne oluyor? 30 bin lira, şimdi bir ev kirası 25 bin lira. 2 tane çocuğum var. En az 10-15 bin onun gideri. Evin mutfak masrafı 15-20 bin lira.

Bizim gezmeye hakkımız var, tatile gitmeye hakkımız var. En kötüsü, ailemizle yaşadığımız şehirde alışveriş merkezi, sahiller, parklar olsun, herkes gibi gezmeye hakkımız var. Ama şu andaki ücretle kesinlikle bunları yapamıyoruz.

Bizi kendi segmentimizdeki fabrikalarla, kibrit fabrikasıyla kıyaslamamasını istiyoruz. Nasıl oradaki işçi tehlikeli ham maddeyle çalışıyorsa, biz de burada tehlikeli ham maddeyle çalışıyoruz. Oradaki işçi hakkını alıyorsa biz de o ücretlere yakın almak istiyoruz.

Esir değil işçiyiz, yarının sahibiyiz!

Şirketimiz söylüyor: “P&G ile ölçüşemeyiz.” Ama biz de uluslararası, global bir şirketiz...

Şirketimizin kazanmasını istiyoruz, kazanırken biz de kazanalım diyoruz. Kesinlikle şirketimize hainlik yapmıyoruz. Gayet güzel çalışıyoruz. Memurumuza, amirimize saygısızlık yapmıyoruz. Bunun karşılığında şirketimizdeki amirimiz, memurumuz, okumuşluğunun karşısında nasıl kaliteli bir şekilde maaş alıyorsa biz de ailelerimize ekmek götürüyoruz. Ekmek götürürken sadece ekmek götürmek istemiyoruz. Sadece çorba kaynasın istemiyoruz. Çorba kaynarken gidip alışveriş merkezinde veya tatilde çocuğumuza kaliteli elbiseyi, ayakkabıyı veya başka bir şeyi de alalım istiyoruz...

Ama bu ücretlerde kesinlikle sağlayamıyoruz. Önceden sağlıyorduk, gayet güzeldi. İki buçuk, üç katı asgarî ücrette alırken emin olun bu fabrikada herkes mutluydu. İsteddiği şekilde alışverişini yapıyordu. İsteddiği şekilde geziyordu. Üç katıydı. Üç katı demek ne demek şu anda? Yaklaşık 65-70 bin seviyesi. Benim şu anda 65-70 bin seviyesi çıplak maaşım olmuş olsa ben grev yapar mıydım? Yapmazdım. Çünkü Türkiye’nin standartları belli. Asgarî ücret 22 bin lira. Devlet ne diyor? Devlet diyor ki bunun altında ücret verme. Bunun üstünde istediğin kadar ver. Yani sen bir fabrika sahibi, bir işveren olarak en kralına binip en kralıyla geziyorsan benim gezmeye hakkım yok mu? Ben de gezeyim ama sürünmeyeyim...

Herhangi bir görüşme var mı masada?

A. Sürme: Masada bir görüşme yok.

M. E. Çalık: Verilen bir teklif var. Ondan sonra bir ikinci bir görüşme talebi yok. Yani biz şu an o tek dediği teklifi kabul edersek büyük ihtimal anlaşılır. Tabii ne olacağını bilmiyoruz. Belki geri çecekler. Arada biraz fark olduğu için bizimkiler yanaşmıyor. O yukarı gelmiyor. Biz aşağı inmiyoruz. Tıkandık kaldık. Çünkü aramızda biraz fark var. Maaşımızın çok düşük olduğunu düşünüyoruz. Yani geçim zor. Bu şartlarda az aldığımızı düşünüyoruz. 35 bin lira ile nasıl geçinelim? Bırak gezmeyi tozmayı evin giderlerini karşılayamıyoruz.

İki oğlum liseye gidiyor. Büyük oğlanın mezuniyeti vardı 2 bin 500 lira. Onları gönderdim, ben gitmedim. Bir ay önce gezileri vardı, biraz fiyatlıydı. Çocuk gitmek istedi. “Baba bizim sınıfta en düşük maaş olan sensin,” dedi. Özel okul da değil, Anadolu Lisesi. Çocukların üçü de “sen çok düşük alıyorsun” diyorlar.

Onlar bile farkındalar...

A. Sürme: Akrabalarımız maaşımızı soruyorlar, bize inanmıyorlar. Çünkü önceden biliyorlardı ne aldığımızı, kazandığımızı. Şu anda kimse inanmıyor, yalan konuşuyorsunuz diyor. Yalan değil diyoruz, gerçek...

Sabit mi vardiyalı mı çalışıyorsunuz?

M. E. Çalık: İki vardiya çalışıyoruz.

Nasıl bir grev deneyimi yaşıyorsunuz?

M. E. Çalık: Yani ilk defa başımıza geliyor. Grev olacak diye de fazla beklentimiz yoktu. Ben kendi adıma diyeyim. Çünkü bugüne kadar hiç grev olmadığı için. Önceki TİS sürecinde son gün greve çıkar gibi olduk, iş kıyafetlerimizi çıkartmıştık, içerideydik. 10 dakika sonra “tamam anlaştık” dediler. Bizde yine öyle olur havası vardı. “Greve kesin gideriz” öyle bir düşüncemiz yoktu. Anlaşırlar, global firma kesin böyle bir şeye taviz vermez, ismini zedelemeyi diye düşünüyorduk.

İlk grev deneyimimiz. Önce birlik olmak. Burada arkadaşlarla gerçekten yıllarca çalıştığımız halde, “Bu böyle yapmaz. Şöyle de yardım etmez. Yapamaz” durumu olmadı. Tekrar bir kaynaşma oldu. 17 yıllık arkadaşlarımız var ama daha farklı tanıyorsun. Daha bir samimi. Birlik olduk, zaten o çok önemli. İnsanların birbirine yardımını gördük, onların da kimseyi ayırt etmeden memleketmiş, partiymiş, dinmiş hep birlikte olup burada direnmeye çalışıyoruz.

Buradan greve çıkan ya da çıkma arifesinde olan işçilere ne söylemek istersiniz?

M. E. Çalık: İşçilerin böyle birlik olup, bu tür işverenlere karşı bir güç olması, işverenlerinde işçilerin bir insan olduğunu bilmesi lazım. Sanki biz robot, piyon gibiyiz onların gözünde. Ama işçilerin böyle görüldüğünü düşünmüyorum. İşverenlerin umurunda değiliz; “bunlar yiyor mu, içiyor mu, geçiniyor mu?” Umurlarında olsa zaten bu grev süreci olmaz.

A. Sürme: Valla bizler hakkımız istiyoruz yani. İşverenden fazla bir şey istemiyoruz. Herkesin hakkının en iyisini versinler. Hep kendilerine yontmasınlar. Sokağa çıktığı zaman insanlar bir Mercedes’i, BMW’yi gördüğü zaman illa okumuş, patron bunun altında olmasın. Herkes her şeye ulaşabiliyor olsun. Biz buradan çıkıp de eve gidip odamıza çekilip ekmeğimizi alıp yatmak istemiyoruz. Biz de gezmek istiyoruz. Biz de insanız.

M. E. Çalık: Ailemizde, çocuğumuzla beraber güzel, mutlu bir hayat sürmek istiyoruz. Fazla bir şey değil, yatımız, katımız olsun istemiyoruz. Çocuğuma istediğini alabilmeyi istiyorum. İhtiyaçlarını rahatlıkla karşılayabilmek istiyorum. Eskiden ayda en az bir kere AVM’ye giderdik, film izlerdik. Şu an AVM’ye en son ne zaman gittiğimi bilmiyorum. Biz kahvede iş arkadaşlarıyla ayda bir kere okeye gideriz. Eskiden lahmacununa oynardık, şimdi çayına oynayabiliyoruz. Lahmacun lüks artık, yiyemiyoruz.

Biz işverenden kesinlikle sadaka beklemiyoruz. Alın terimizin karşılığında almak istiyoruz. Verilenin alın terimizin karşılığı olduğuna kesinlikle inanmıyoruz.

A. Sürme: Bu sadece işverenle ilgili değil, bizi yönetenlerle ilgili. Neden? Çünkü seviyeyi çok aşağıda tutuyorlar. Enflasyonun düşük olmasının sebebi de işçi değil. Bunu baskılayarak, enflasyonu aşağıda tutarak asgarî ücrete zam yapmıyorlar. Ne oluyor? Asgarî ücreti aşağıda tuttuğun zaman işverenler bize ister istemez fazla maaş vermek istemiyor. Sen şimdi askeri ücreti 22 binde tutup da ben 25 bin lira kiraya verdiğim zaman, 10-15 bin lira çocuğumu harcadığım zaman, 15-20 bin lira evime harcadığım zaman kaç lira almam gerekiyor? En az 60-70 bin lira almam gerekiyor. Diyor ki herkes çalışsın, eşleri çalışsın. Ya eşler çalışsın da iki tane çocuk var. Bu çocuklara birisi bakacak. Bu insanlar evde çalışıyor zaten. Evde çalıştığı zaman geçimi, ailemdeki üç kişinin birden çalışıp mı sağlaması lazım? Ben evin babasıysam önce benim çalışmam lazım. Bunun karşılığında evdeki üç kişiye, dört kişiye benim ücretimle tek başıma bakabilmem lazım. Ben eşimi, çocuğumu-çocuğumu çalıştırıp da o hayatı geçinmek istemiyorum...

Grevinizde başarılar diliyoruz...

Sultanbeyli Belediyesi, temizlik işçilerine mobbinge devam ediyor!

Sultanbeyli Belediye yönetiminin geçtiğimiz aylarda temizlik işçilerine yönelik denetim ve baskıyı arttırmak için işçilerin kişisel telefonlarına bir uygulama yüklemesi için baskı yaptığı haberini gazetemizde paylaşmıştık. Yaptığımız haber sonrası baskılardan bir adım geri atılmıştı.

İşçi Birlikleri Sendikası (İŞÇİ-SEN) bilgi veren işçiler, son günlerde temizlik şeflerinden işçilere mobbing içeren tehdit mesajları atılarak uygulamanın aktifleştirilmesi istediği bilgisini verdi. Uygulamanın aktifleştirilmemesi durumunda olayın başka yerlere gideceği yönünde işçiler tehdit edildi.

Sultanbeyli Belediyesi iş hukukunu çiğniyor. İŞÇİ-SEN olarak Sultanbeyli Belediye işçilerinin hakları için gereken desteği vereceğiz. Bu sorun sadece temizlik işçilerinin sorunu değil tüm Sultanbeyli Belediye işçilerinin sorunudur ve diğer birimlerde ki işçiler buna sessiz kalmamalıdır.

Bu gün temizlik işçilerine yapılan baskıya sessiz kalmak bunun tüm belediye işçileri üzerine yayılmasının önünü açar. Sultanbeyli Belediye işçileri birleşerek bu saldırılara beraber cevap vermeli...

“Eve gidene kadar bütün enerjimizi tüketmiş oluyoruz”

Herkese merhaba. Çalıştığım sektördeki bazı sorunlardan bahsetmek istiyorum.

Her iş yerinde olduğu gibi bizim iş yerimizde de sorunlar yaşanmakta. Ben hizmet sektöründe çalışan bir işçiyim. Çalıştığım iş yerinde site temizliği yapıyoruz.

İş kollarımız lobiler, asansörler katlar ve çöp odaları. Kısacası zenginlerin oturduğu sitelerden biri. Her gün sabah 5 ' te kalkıp servise yetişmek için koşturuyoruz. Çalıştığımız iş yeri ters bir yer olduğu için yol koşullarımız çok zor. Neredeyse servisi kaçırdığında işe gitme şansın yok.

Bizi özellikle zorlayan çalışma şekli, karlı bir havada, ayaklarımız sırlıklam olmasına rağmen tüm gücümüzle karları küreme işi oldu. Ayrıca her gün, günün belirli bir saatinde çöp almamız gerekiyor. Kadın olarak bizi en çok zorlayan bu oluyor. Çöpleri götürdüğümüz çöp odaları çok uzak.

Her iş yerinde olduğu gibi biz de sömürülüyor ve mobbinge uğruyoruz. İşyerinde beraberlik olmadığı için bunları rahatlıkla yapabiliyorlar.

Aslında burada çalışan sayısı oldukça fazlaydı. Hem iş baskısı hem de mobbingden dolayı birçok arkadaşımız işi bırakmak zorunda kaldı. Bir kısmı da çıkarıldı. Bu yüzden biz kalanların iş yükü daha çok arttı. Bu yüzden çalışmak işkenceye döndü. İnsanlar çalışmak istemiyor fakat uzun yıllar çalıştığı için kıdemini bırakıp gitmek istemiyor. Yaşlarından dolayı başka bir iş bula-

mayız diye endişeleniyorlar. Çalışmaya mecbur kalıyorlar.

Biraz da iş yerimizin güzel yönlerinden bahsetmek istiyorum. Zenginler, kullanmadığı fazla eşyalarını ihtiyacı olanlar için kapılarının önüne bırakıyorlar. Biz de bu eşyaları aramızda paylaşıyoruz. İhtiyacımız olanları alıp diğerlerini ihtiyacı olanlara veriyoruz. Mahalledeki komşularımız bile bundan faydalaniyor.

Bir de yemek konusu var. Hiçbir zaman sonuca ulaşamayan bir konu. İş yeri yemekleri çok kötü. Çoğu arkadaşımız kendi imkânlarıyla karnını doyuruyor. Bu konuyu ne zaman konuşmaya kalksak bir çözüme ulaşmadan kapatılıyor. Çünkü yemek şirketinin sahibi patronun arkadaşı. Haftanın altı günü 8 saat çalışmamıza rağmen iş yükümüz ağır olduğu için eve gidene kadar bütün enerjimizi tüketmiş oluyoruz.

İşte bizim hâlimiz budur.

Nazar Kimyada çalışma koşulları

Nazar Kimya, Tuzla Anadolu Yakası Organize Sanayi Bölgesinde faaliyet gösteren, temizlik malzemeleri üretimi yapan, çoğu kadın 100 işçinin çalıştığı bir kimya fabrikası.

Temizlik ürünleri dense de daha çok çamaşır suyu üretiliyor. Bu bölümde çalışan işçilerin çoğu kadın. Günde 30 palet hazırlanması zorunlu tutuluyor. Her bir çamaşır suyu 5 kg ağırlığında ve bu paletlerde yüzlerce çamaşır suyu bulunmakta. Fabrikada üç harfli marketlere ve Migros ' a fason üretim yapılıyor.

Kimyasal üretim yapılmasına rağmen, işçileri kimyasallara karşı koruyan herhangi bir koruyucu ekipman verilmiyor.

Fabrika servisleri hurda ve işe gidip gelirken sallanmaktan mide kanaması geçirmek işten değil. Dolaplarımızın bulunduğu odalar pislik içinde ve kapıları kırık dökük. İş yükü ağır olmasına rağmen, her gün hazırlamamız gereken palet sayısını arttırmamız için baskı yapılıyor. Makinanın hızına yetişmemiz için hızlı davranmak zorundayız ve makinaları kapatmamız yasak.

Tüm bunların yanında fabrika temizlik işlerini de bize yüklüyorlar. Kimi zaman yemek dağıtım işi de bize bakıyor. İtiraz eden işçileri sorgusuz sualsiz işten atıyorlar. Yemek paydosu süresi yarım saat olduğundan sıra beklemekten dinlenmeye vakit kalmıyor.

İŞKUR üzerinden işe alım yapılan fabrikada, deneme süresi dolmadan işten atma yapılarak ihbar tazminatı hakkı gasbediliyor. 10 yıllık işçiler baskı ile işten giriş çıkış yapılarak ve istifa ettirilerek kıdem tazminat hakkı kaybettiriliyor.

Üstüne üstlük depremde işçiler içeride çalışmaya devam ettirildi. Can güvenlikleri hiçe sayıldığı gibi aile ve yakınlarını aramaları da engellendi.

Nazar Kimyanın bu hâliyle köle kampından farkı yok. Biz işçilerin de bu çalışma koşullarına karşı örgütlenmekten başka çaresi yok. Tek kurtuluşumuz örgütlenmek.

İŞÇİ GAZETESİ

Aylık Süreli Yayın-İSSN:1303-9040 Kaldıraç Yayınevi Adına

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ülkü Gündoğdu,

Yönetim Yeri: Caferağa Mah. Moda Cad. No: 5 Kadıköy/İstanbul

Tel: 0 216 449 65 46

Baskı: Arslan Güneydoğu Gaz. Mat. ve Kağ. A.Ş. Akçaburgaz Mah. 169 Sk. No: 6 Esenyurt/İstanbul **Tel:** 0212 886 17 95-94

e-mail: iscigazetesi@gmail.com

Hesap No.: İş Bankası 1011 1760651 **IBAN:** TR67 0006 4000 0011 0111 7606 51

İşçi Gazetesi Satış Noktaları

İSTANBUL	ANKARA	İZMİR
Kaldıraç Caferağa Mah. Serasker Cad. No: 35 Kadıköy Sarıgazi AKA-DER Ertuğrul Gazi Sok. No:13 Sarıgazi	Kaldıraç Konur Sok. No: 17/10 Kızılay (İmge Kitabevi üstü) Tuzluca Yır AKA-DER Kültür Merkezi 587 Sok. No: 25/A Tuzluca Yır/Mamak	Kaldıraç 1469 Sok. No: 128 D: 4 Alsancak/Konak
Maltepe Martı Kültür Sanat Kafe Yalı Mahallesi Küçükyalı Cad. Kuyu Sok. No: 1 Maltepe		ADANA Adana AKA-DER Kayalıbağ Mah. 26001 Sok. Özel Sancak Apt. No: 1 Kat: 6 D: 23

Kürt sanatçı Ayşe Şan'ın naaşı 29 yıl sonra Diyarbakır'a getirildi

İzmir'de 18 Aralık 1996'da yaşamını yitiren Kürt sanatçı Ayşe Şan'ın naaşı, 29 yıl sonra vasiyet ettiği Diyarbakır'a getirildi. Havaalanına getirilen cenazeyi Halkların Eşitlik ve Demokratik Partisi (DEM Parti) Diyarbakır Milletvekili Serhat Eren, Diyarbakır Büyükşehir Belediye eş başkanları ve ilçe belediye eş başkanları, Güneydoğu Anadolu Belediyeler Birliği (GABB) Eş Başkanı Neslihan Şedal ve çok sayıda kişi karşıladı.

Yine Ayşe Şan'ın oğlu Murat Kersen ve yeğenleri naaşı karşılayanlar arasında yer aldı. Alınan naaş Yeniköy Mezarlığında defnedildi.

1200 yıllık direnişin izleri: Irak'ta Zenc İsyanı'na ait kanal sistemi ortaya çıktı

Günümüz Irak'ında yaklaşık 1200 yıl önce, köleleştirilmiş insanların otoriteye başkaldırarak inşa ettiği devasa kanal sisteminin kalıntıları yeniden gündemde. Arkeofili'nin yazısına göre; bilim insanları, MS 9. yüzyılda gerçekleşen Zenc İsyanı sırasında inşa edilen bu sulama sistemine dair yeni bulgulara ulaştı.

MS 869 ile 883 yılları arasında, çoğu Afrika'dan getirilen köleleştirilmiş insanlardan oluşan Zenc adlı grup, Abbasi Halifeliğine karşı isyan etti. Tarihî kaynaklara göre, isyan öncesinde Zencler, Basra yakınlarında tarım alanlarını sulamak amacıyla yaklaşık 800 kilometrekarelik bir alanda büyük bir kanal sistemi inşa etmişti.

"Youtube'da Grup Yorum'un videolarına erişim engeli

Grup Yorum'un, 2006-2024 yılları arasında YouTube'da 56 farklı kanalda yayınlanan ve toplamda 205 milyon kez izlenen en az 454 videosunun "milli güvenlik ve kamu düzeninin korunması" gerekçesiyle erişime engellendiği bildirildi.

İfade Özgürlüğü Derneğinden yapılan açıklamaya göre Grup Yorum'un, 2006-2024 yılları arasında sosyal medya platformu YouTube üzerinde 56 farklı kanalda yayınlanan ve toplamda 205 milyon kez izlenen en az 454 videosu, 5651 sayılı Kanunun 8/A maddesi kapsamında "milli güvenlik ve kamu düzeninin korunması" gerekçesiyle erişime engellendi ve YouTube tarafından Türkiye'den görünmez kılındı.

"Yapay Zekâ ve İşin Geleceği" Kor Kitap'tan çıktı

Yapay zekâ teknolojilerinin yükselişi, günümüzde yalnızca mühendislik veya bilişim alanını değil, aynı zamanda emek, toplumsal eşitsizlik ve siyaset alanlarını da derinden etkiliyor. Kor Kitap'tan çıkan "Yapay Zekâ ve İşin Geleceği", bu dönüşüm sürecine tekno-ütopik beklentilerle değil; tarihsel materyalizm, eleştirel sosyal teori ve politik iktisat perspektifiyle yaklaşan önemli bir derleme.

Arif Koşar editörlüğünde hazırlanan kitap, üretici yapay zekâ teknolojilerinin iş dünyasında yol açtığı yapısal değişimleri, emekçilerin aleyhine gelişen eğilimleri ve sermaye birikiminin dönüşen biçimlerini kapsamlı bir şekilde inceliyor.

32 yıl sonra bulundu: Lenin heykeli Akçakoca'da halkla buluşuyor

1993 yılında Akçakoca sahiline vuran ve daha sonra kaybolan ahşap Lenin heykeli 32 yıl sonra bulundu.

Düzce'nin Akçakoca ilçesinde 1993 yılında sahile vuran ve bir süre sonra ortadan kaybolan ahşap Lenin heykeli bulundu. Akçakoca Belediyesi, 32 yıl sonra ortaya çıkan heykeli 21 Haziran'da düzenleyeceği etkinlikle halkla buluşturacak. Aynı gün, heykelin ilginç hikâyesinden esinlenerek çekilen "Sen Ben Lenin" filmi de izleyiciyle buluşacak.

"Sen Ben Lenin" filmi izlemek için kare kodu okutunuz.

Haziran akşamının şiiri

Hâlâ durur o akşam, belleklerinde,
mayalanır durur, birlikte bakmanın derinliğiyle.
önüne geçilmez coşkusuyla, birlikte yürümenin
bir ağızdan söylemenin güzelliğiyle bir şarkıyı
birlikte sahip çıkmanın bir ülkeye
bir hesabı birlikte ödetmenin
"düşen kalır, bırakın ağlamayı"
demenin kutsal ve hüznü aleviyle
yaşayıp durur o haziran akşamı.
Birlikte baktılar her şeye,
tek tek bakınca göremedikleri.
İçine giremedikleri evlere baktılar,
bir yabancı gibi sığındıkları parklara.
bir ucundan geçip de yalnızlık çektikleri
koca koca alanlara
tutamadıkları inceliklere baktılar
ellerinin nasırıyla,
kaçırılan değerlere baktılar, korunan bankalara.
Önlerine çıkarılan parmaklıklar
demirden değildi artık.
kendi sesleriyle konuşmuyorlardı
ağızlar karşılarında.
ve yerlerinde başka bir şey
dikilip duruyordu engellerin.

Yani korunan ve kaçırılan neyse
oydu yollarını tıkayan da,
üstlerine çeviren de oydu namluları.

Apaçık gördüler kim neyin hizmetinde,
gördüler kendi eğittikleri demir
düşman edilmiş ellerinin emeğine,
suyuna ter kattıkları çeliğin
gördüler çevrildiğini göğüslerine.
Ürettiği ne varsa, daha özgür,
daha yoğun, daha anlamlı yaşamak için,
esirgendiğini gördüler insandan.
ve kavgasız elde edilemeyeceğini hiçbir şeyin.
Birlikte yaratılanı birlikte devşirip
evlerine dönenlerin o haziran akşamında
her sokağa çıkışları bir gerçeği belirtir:
Yaşamın güç ve onurlu kavgasında
omuz omuza olmak verimli bir ırmak gibidir.
yeni tohumlar saçarak geçtiği tarlalara.
yüreklere yeni zaferlerle doldurur.
Ve birlikte duyulacak yeni sevinçlere kadar
o haziran akşamı mayalanır durur.

Kemal Özer

İŞÇİ GALİP

grev kırıcı

“Yahu kardeşim, bu kadar da aç gözlü olmaya gerek yok. İnsanlar çöpten ekmek toplarken, işsizlikten beli kırılırken bu kadar zam istemek nedir ki? Hem de CHP’li bir belediyede. Sıkıyorsa aynı şeyleri AKP’li bir belediyeden istesinler.” Tahir, ağzından tükürükler saçarak görüşlerini yumurtluyordu.

Galip, bu adamın böyle hapır sapır konuşmasına alıştı. Ama bu defa açıkça işçi düşmanlığını örgütlüyordu. Ulusalci diye ortalıkta dolaşanların bitmeyen hezeyanlarıydı bunlar.

Galip, sakın kalmaya çalışarak söze girdi.

“Temizleyerek gidelim. Şimdi mesela İzmir’de belediye işçilerinin grevi bir kararname ile yasaklansa, bundan mutluluk duyacaksınız bu kafayla. Belediye Başkanı, bu grev kırıcı alçak senin kahramanın olabiliyor. Üstelik işçilerin etnik kimliğine bakarak düşmanlık yapmak, apaçık

halklara düşmanlıktır. Bir işçinin falanca işi yapan okumuş bir cahilden daha fazla maaş alması, o okumuş cahilin yıllardır örgütlenmekten it gibi korkmasından, aklının kendine bile yetmemesinden olsa gerek.

Kardeşim, işçi işçidir. Bu, belediye başkanının ya da patronun hangi partiden olduğuna göre değişmez. Hem eşit işe eşit ücret istemenin nesi yanlış olabilir? İnsanların yanından geçemediği çöpleri toplayarak hayatını kazanan birini küçük görmek, kendi düşüklüğünü gösterir.

Saray Rejimi, işçiyi, memuru, emekliyi, en aşağıda eşitledi. Nedir yani, bu eşitlik bozulmasını mı istiyorsunuz?

İşçi sınıfının sizin gibi ‘dostları’ varken düşmana hiç ama hiç ihtiyacı yoktur.”

Kıssadan Hisse

Çöpçü dediğin de ne iş yapar?

Vakti zamanında bir şehir varmış. Her sabah sokakları tertemiz olur, çöp bidonları tıka basa dolarken şehir pırıl pırıl kalırmış. İnsanlar sabah işe giderken tek bir muz kabuğuna bile basmazmış.

Ama bir sabah şehirde işler değişmiş. Çöp bidonları taşmış, sokaklar kokmuş, martılar konsey kurup çöp torbalarını parçalamaya başlamış. Panik başlamış.

Halk sorup soruşturmuş:

– Yahu ne oldu bu tertemiz şehre?

Belediye açıklamış:

– Efendim, çöp toplayanlar “eşit işe eşit ücret” diye grev yapmışlar. Yani kendilerine fazla değer biçmeye başlamışlar.

– Şehrin bazı “aydınları” hemen öne çıkmış. İçlerinden profesörü, gazetecisi, doktoru, hattâ emekli pilates hocası bile varmış:

– Bu ne cüret!

– Ben yıllarca okudum, çöpçü benden fazla mı alacak?

– Beni geçtim, profesörü geçti yahu bu!

– Elinde süpürgeyle maaşa mı isyan ediyorsun kardeşim?

Biri demiş ki:

– Çöpçü dediğin zaten fazla kazanıyor. Bir de grev yapıyor!

Biri eklemiş:

– Ayrıca bu işi robotlar da yapabilir. Hem daha az ücret alır!

Şehir kokmuş, çöp yığınları uzamış ama halk hâlâ tartışıyormuş:

“Çöpçü fazla mı aldı, yoksa biz mi az kazanıyoruz?” diye kimse düşünmemiş.

O sırada, bir çöpçü sessizce not bırakmış:

“Sizin her sabah kahvenizi içerek yürüdüğünüz sokakları biz süpürüyoruz. O sokaklar temiz değilse ne yürüyüş kalır ne huzur. Ama siz hâlâ süpürgeyi değil, süpürgeciye aşağılıyorsunuz. Asıl çöp, bakmayı bilmeyen bakıştır.”

Masal gibi anlatmaya çalıştığımız, İzmir gibi bir şehirde, işçilerin grevini işçi ve halk düşmanı bir çizgiye taşıyan zihniyetin kofluğudur. CHP, tüm belediyelerinde bu işçi düşmanı tavrını ortaya koyuyor.

rejim değişikliği

sözlük

Kapitalizmin ideolojisi pragmatizmdir. Yani bir şey benim için iyiye iyidir, yoksa canı cehen-neme.

Ortadoğuda son dönemde rejim değişiklikleri gündemde. Suriye’de Esad Rejimi gitti ve yerine cihatçı kimliğiyle bilinen HTŞ geldi. Rejim değişikliği ile emperyalistler istediklerini yapabilecek bir aparat sahibi olmuş oldu. Mevcut dünya düzenine göre bir ülkedeki rejim değişikliği, statükonun bozulmasıdır. Bu, işlerine gelince iyi, gelmeyince kötü bir şeydir.

Şimdilerde İran’a dönük saldırılar yoğunlaşırken, İran halkına rejime karşı ayaklanma çağrıları yapıyor. Dün Esad Rejimi halkına zulüm eden, öldüren, onların yoksulluğu üzerine yükselen bir rejimdi. Bugün HTŞ, Suriye’de bunun püsküllüsüdür. İran’daki molla rejimi de

halkların katili, işçi düşmanı bir rejimdir. Yerine yavaş yavaş ısıtılan eski şahın oğlu da gelse, içeriden işbirlikçi başka birileri de bulunsa, bu, molla rejiminin püsküllüsü olmaktan öteye gidemez.

Halkların çıkarı, ensesinde boza pişiren bir rejimi gönderip, farklı görüntü ve isim altında yine kendi kanını emecek başka bir rejimin inşa edilmesi değildir.

Sınıfları ortadan kaldıracak, emperyalist sömürüye son verecek, halkların kardeşliği üzerine kurulu bir rejimdir halkların kurtuluşu.

Yoksul bir komşu halkın üzerine bombalar yağarken rejim değişiyor diye sevinmek, ne insanî ne de sınıfsal bir bakıştır. Emperyalizme, siyonizme karşı mücadele, insan olmanın zorunluluğudur.

